

2013. december 26.

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt. 10,17-22.)

Abban az időben Jézus így szól tanítványaihoz:

”Legyetek óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróság elé állítanak, zsinagógáikban pedig megostoroznak benneteket. Miattam helytartók és királyok elé hurcolnak, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt. Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjete, hogyan és mit mondjatok. Abban az órában megadatik majd nektek, hogy hogyan beszéljete. Hiszen nem ti fogtok beszélni, hanem Atyátok Lelke szól majd belőletek. Halálra adja akkor a testvér a testvérét, az apa a gyermekét, a gyermekek pedig szüleik ellen támadnak, hogy vesztüket okozzák. Miattam mindenki gyűlölni fog titeket. De aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Megrendítő mondatok ezek karácsony másnapján. Alig múlt el az idő, amelyben a karácsony érzelmes, szeretetteljes idejét éltük meg együtt, remélhetőleg mindenki így élte át ezt az időt családjá, szerettei között. És a mai evangélium pedig már kemény szavakkal arról beszél, hogy nem fognak bennünket megérteni, meghurcolnak, üldöznek bennünket. Mindez arra mutat rá, kedves Testvérek, hogy minden ünnepünket, így a karácsonyi születés ünnepét is csak húsvét fényében lehet értelmezni.

Az első századokban nem is ünnepelték a karácsonyt a korai keresztények, hanem szinte egybecsomagolták húsvétal. Nem is lehet érteni Jézus születésének fontosságát, csak húsvétól visszafelé tekintve. Nem véletlen, hogy az apostolok is csak a feltámadást követően érdeklődtek Máriánál Jézus születéséről, gyermekkoráról. Miután felfogták a feltámadás tényét, akkor lett fontos számukra a születés eseménye, az akkori jelek, történések.

Ha nem lett volna feltámadás, az egész születés sem lett volna fontos. Mária is elvitte volna magával a sírba a születés történetét, hiszen bármily különleges körülmények közepette történt is Jézus születése, érdektelen lett volna.

Nem lett volna semmi baj abból sem, ha Jézus magát messiásnak nevezi. A környezete alig figyelt volna fel rá, hiszen sok félbolond is mondta ezt magáról abban az időben. Botrány abból lett, hogy Jézus a templomról mondta, lerombolja és három nap alatt felépíti. A saját testére utalt ekkor, illetve mindarra, amit mint Isten Fia hozott a világra, de a zsidók az épületre gondoltak, a legszentebb épületekre. Amit ez az ember le akar rombolni. Vitték is Jézust a bíró elé. Nem fogták fel, hogy Jézus a kőfalakon túlmutató életről beszél, a testről, mint Isten lelkének templomáról, ahogy János apostol fogalmaz.

Fel nem fogták, de azt megérezhették, hogy az eddigi zárt istenképük vesztheti érvényét, és ezért támadtak ilyen erőszakkal.

Vértanú Szent István mondja nekik, hogy Istent nem lehet zárt falak között tartani, kisajátítani, mert Isten mindenek feletti és mindenki Istene. Ezért támadtak rá a zsidók pusztító haraggal. István azt mondja nekik: 'Ti még rabok vagytok, nem vagytok szabadok, mert nem ismeritek az igazságot!' Erre utal majd jóval később Szent Pál apostol, amikor azt mondja: 'Aki ismeri az igazságot, az szabaddá válik!' Mert Krisztus szabaddá tesz. Szabaddá tesz azáltal, hogy ha őt követjük, ő a táplálékunk, akkor életünk szabaddá válik.

Mit ér a templom épülete, ha üres? Hányan és hányan mennek el itt, Leányfalun, vagy akár bent a városban is a templom mellett, és észre sem veszik. Nem mond nekik semmit. Nem látják az Urat, ahogy vértanú Szent István látta. Nem a templomot kell látni, annak szépségeit, hanem az Urat kell észrevenni, Akiről szól a templom, Akiért van a templom.

A Szent Istvánt megkövezők lelke még zárva volt, csak a templom köveit látták, azt féltették, az volt nekik a minden.

Mind a mai napig felbőszülnek azok közül sokan, akik nem látják az Urat, ha erre valaki rámutat, ha ezt valaki kimondja. Méghozzá gyilkos indulattal.

Ma reggel láttam egy ilyen képet Jerzy Popiełuszko atyáról, fiatal papról, akit bőszült kegyetlenséggel gyilkoltak meg, mert Krisztus örömhírét hirdette, a szabadulást. 'Lássátok meg az

Urat mindenben – mondta – minden szellemi, kulturális alkotásban, eseményben, a politikában, mert Krisztus nélkül nem lesz életetek!’

A képen, amit ma reggel láttam, az édesanyja áll a ravatal mellett. Mint egy modern piéta.

Aki már látta az Urat, aki ismeri az Istent, az bizony számíthat ilyen, vagy hasonló haragra, megvetésre, vagy egyéb bántalmazásra azoktól, akik ragaszkodnak a kövekhez, a saját világgépükhöz, akik nem akarják megnyitni a szívüket az Istennek.

Aki már látta az Urat, már nem tud mást tenni, mint vállalni ezt is.

Lehet, hogy ötven év múlva még ennyien sem lesznek a templomokban a keresztények, de nem ez számít. Csak az, hogy ragaszkodjanak Krisztushoz.

Ismerik, kedves Testvérek a példát, amelyben egy erdélyi faluban már senki nem járt a templomba, már szét akarták hordani a téglákat. De egy öreg még minden nap eljött harangozni. Ezért mégsem nyúltak a templomhoz, mert látták az öreg erős hitét. Mert az öreg még látta az Urat.

A magyar egyház tragédiája, hogy kevés a pap. Szlovákiában a rendszerváltozás után több mint kétszáz addig rejtőzködő pap került felszínre. Az üldöztetés évei alatt az egyház akkori vezetői, vállalva a kockázatot, titokban nevelték a kispapokat, majd Lengyelországban szentelték fel őket. Nincs is paphiány! A vezetők vállalták az üldöztetést, vagy annak veszélyét. Sokan voltak közülük börtönben, de nem tehettek mást, mert ők is már látták az Urat.

Kedves Testvérek! Tartsunk ki Krisztus mellett, mert csak ez az egy út vezet Istenhez! Lássuk Őt, tartsunk ki, hogy életünk legyen!

2013. december 22.

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt. 1,18-24.)

Jézus Krisztus születése így történt:

Anyja, Mária, jegyese volt Józsefnek. Mielőtt azonban egybekeltek volna, kitűnt, hogy Mária gyermeket fogant méhében a Szentlélektől. A férje, József igaz ember volt, nem akarta őt megszegyenyíteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el.

Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt: "József, Dávid fia, ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, mert a benne fogant élet a Szentlélektől van. Fia születik majd, akit Jézusnak nevezel, mert ő váltja meg népét bűneitől."

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta által mondott: Íme, a Szűz gyermeket fogan és fiút szül, és az Emmánuel nevet adják neki, ami azt jelenti: "Velünk az Isten".

Amikor József felébredt álmából, úgy cselekedett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Közel egy éve azzal fejezzük be vasárnaponként a családok miséjét, hogy elmondjuk az Úrangyala imádságot közösen. Nekem nagy élmény volt ez alatt az idő alatt azt figyelni, ahogyan a gyerekek egyre jobban tudták mondani maguktól is az imádságot. Eleinte semmit nem ismertek belőle, ma már szinte nincs gyerek, aki ne tudná.

'Az Úr angyala köszönté a Boldogságos Szűz Máriát, és ő méhébe fogadta Szentlélektől Szent Fiát.' – így kezdjük az imádságot, majd a befejező részben ezt imádkozzuk: ' hogy akik az angyali üzenet által szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük'.

Kedves Testvérek: 'akik Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük', ezek mi vagyunk! Mi vagyunk, akik már tudják, hogy megtestesült az Isten, azaz emberré lett és eljött közénk. Mi, akik a Szentháromság Egyisten nevében meg vagyunk keresztelve, mi tudatában vagyunk ennek.

De hogyan ismerjük fel ezt a megtestesülést? Úgy, hogy mi magunk is megszületünk Jézus Krisztus születésével együtt, azaz megszülethetünk vele együtt. Erre kell készülnünk erre kell késznek lennünk. Erről szól a karácsony.

Ha karácsonykor én magam nem születek újjá, akkor az Isten megtestesülését sem ismerem fel. Akkor az nem mond nekem semmit.

Az adventben végig minden arról szólt, hogy készüljünk, hogy vágyakozzunk arra, felismerjük az Isten megtestesülését, amely a saját újraszületésünk által lehetséges.

Az olvasott evangéliumi szakaszból ismerjük, Mária hogyan fogadta el az érthetlent, milyen végtelen bizalommal Isten iránt. De ugyanennek az emberi oldalát is követhetjük József esetében.

Mária tudja, hogy gyermeket vár, de nem szól Józsefnek. Mit is mondhatna? Hiszen megmagyarázni úgysem tudja, mi történt vele. Isten iránti bizalmával a magyarázatot is ráhagyja Istenre.

Kedves testvérek, a mi életünkben is számtalanszor adódik olyan helyzet, amikor a szónak nincs szerepe. Hallgatni kell. A megoldást rá kell bízni Istenre. De ne keverjük össze ezt azzal, amikor viszont cselekednünk kell.

Nagy kavarodás lesz abból, kedves Testvérek, ha azt bízunk Istenre, amit nekünk kéne megoldani, de amit pedig Istenre kéne bízunk, ott magunk akarunk megoldást kiereszkölni. Fel kell tudni ismernünk, hogy miben kell Istenre hagyatkoznunk, és mi az, amit nekünk kell elvégezni.

Mit is mondhatna Mária Józsefnek, hogy honnan van a gyermek? Ő tudja, hogy Isten tervének eszköze, amit el is fogadott, de ezzel együtt minden egyéb körülményt Istenre bíz, hiszen ő úgysem találná a megfelelő szavakat. Isten művét ember nem magyarázhatja, nem oldhatja meg. József meg is kapja a magyarázatot. Mivel Istennel ő is feltétlen bizalommal van, felfogja, hogy most isteni mű részesévé válik, amit neki csupán elfogadni kell. Ezért mégsem küldi el Máriát, hanem feleségül veszi. Azt teszi, ami ebben a műben neki kell megcselekednie.

Az adventi időben a lelkünkben feltámasztott vágyakozással várjuk a karácsonykor megszülető, megtestesülő Úr Jézust, hogy lássuk. Lássuk a jászolban fekvő kis szoborban azt az Úr Jézust, aki majd elszenvedi a kereszthalált, de feltámad, és az Átala kenyér és bor képében adott teste és vére életet ad nekünk minden szentmisében.

Aki képes arra, hogy mint a gyermek, látja Jézust a jászolban fekvő kis figurában, az már nem is veszíti el soha. Az már megismerte 'Jézus Krisztus megtestesülését'.

Szent Ferenc hozta létre a betlehem építés szokását, a jászolban fekvő kis Jézus megformálását, mert vágyakozott arra, hogy lássa. Hogy lássa a kis figurában a megtestesült Istent.

Aki képessé válik erre, annak már mindegy lesz, hogy mekkora a karácsonyfa, hogy fehér-e a karácsony, vagy csak hideg, hogy nagy csomag van-e a fa alatt, vagy csak kisebb.

Az e heti Újemberben közölnek egy Ferenc pápával készült beszélgetést, amelyben Ferenc pápa elmeséli egy karácsonyát, amelyet Rómában töltött. Az éjjeli misét követően órákat töltött a templomban egyedül, imádkozva. Élete legszebb karácsonyának említi ezt, amikor oly közel került Istenhez. Az azon az éjjelen megtestesült Istenhez.

Nem kell félni, kedves Testvérek, az egyedül töltött karácsonytól! Nem vagyunk egyedül akkor sem, mert az Istenfiú megszületésével mi magunk is újjá tudunk születni és krisztusivá válhatunk!

2013. november 17.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 21,5-19.)

Abban az időben:

Amikor némelyek megjegyzték, hogy milyen szép kövekkel és díszes fogadalmi ajándékokkal van díszítve a templom, Jézus ezt mondta:

„Jönnek majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, kő kövön nem marad, mindent lerombolnak.”

Erre megkérdezték tőle: „Mester, mikor történik mindez? És milyen jelek előzik meg?”

Ő így válaszolt: „Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek titeket! Sokan jönnek az én nevemben, s mondják: „Én vagyok”. És: „Elérkezett az idő.” Ne kövessétek őket. Amikor háborúkról és lázadásokról hallotok, ne rémüljözsetek. Mindennek előbb meg kell történnie, de ezzel még nincs itt a vég!”

Aztán így folytatta: „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. Nagy földrengés lesz itt is, ott is, éhínség és dögvész. Félelmetes tünemények és rendkívüli jelek tűnnek fel az égen. De előbb kezet emelnek rátok, és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek. Királyok és helytartók elé hurcolnak az én nevemért, azért, hogy tanúságot tegyetek. Vessétek hát szívetekbe: Ne törjétek fejetekeket előre, hogyan védekezzetek. Én olyan ékesszólást és bölcsességet adok majd nektek, hogy egyetlen ellenfeletek sem tud ellenállni vagy ellentmondani. Kiszolgáltatnak benneteket a szülők, testvérek, rokonok és barátok, s némelyeket meg is ölnek. Az én nevemért mindenki gyűlölni fog titeket. De egyetlen hajsza sem vész el a fejetekekről. Állhatatossággal őrzitek meg lelketeket.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Rengeteg képet kapunk ebben az evangéliumi történetben. Általában az ember könnyebben érti a képeket, a képekben elmondottakat. Jézus a végítéletről beszél, és ezt képekben mondja el. Képekben, mert az ember felfogóképessége nagyon is véges. Ennek ellenére a képek üzenetét meg lehet és kell érteni.

A végítélet képeit sem úgy kell értelmezni, amit közvetlenül mutatnak, hanem a mögöttes üzenet által. Nem szörnyülködni kell, nem katasztrófát kell látni, hanem amit üzennek ezek a képek. A képeknél leragadva csak a rémület marad. De Jézus nem riogatni akar, hanem éreztetni, hogy az emberi léptéknél sokkal hatalmasabb erők jelentkeznek majd, amikor az Isten közelségében élő ember félelem nélkül fogadhatja az eseményeket.

Arról beszél Jézus, hogy a Szentháromság Egyistentől elszakadó ember szörnyűségeket élhet át, emberi mértékkel értelmezhető borzalmakat, mert nincs Isten védő közelségében.

De ha hit által nyitott szívvel beengedjük lelkünkbe a Szentlelket, azaz engedjük működni a bensőnkben, akkor hiába történnének meg az emberi fogalmak szerinti borzalmak, végső soron 'egyetlen hajsza sem vész el a fejetekekről' – mondja Jézus.

A képek mögötti üzenet az Isten világa. Emlékszem gyermekkorom képére, a meleg konyhára, ahol legtöbbet tartózkodtunk, anyám főzött, sütött, a tűzhelyen ott állt mindig a meleg tea, én ott tanultam, játszottam. Emlékemben a legszebb kép ez. De miért? Mert a kép mögött ott a család, a szeretet, az isteni világ.

Minden kép mögött ott ez az üzenet, csak meg kell látni. Nem rettegni kell, nemcsak a kép felszínét kell érzékelni. Minden képpel üzen az Isten. Ezzel a végítélet képpel is. 'Ne ess kétségbe, ember!' – üzeni az Úr. 'Ha velem vagy, nem lehet bajod! Bármilyen történik, a te fogalmaid szerinti szörnyűség, ha velem vagy, mindez nem érinthet téged.'

Ma reggel is mentem Pilisszentkeresztre, szörnyű köd volt, kilátástalan idő, alig vártam, hogy odaérjek. De ott kitisztult és ragyogó napfény fogadott. Ez a napfény ott volt a köd mögött.

Minden borús, ködös kép mögött világosság van. A kép maga mindig emberi, az ember fogalmai szerinti. De mögötte ott van Isten fénye, világossága. Ezt kell meglátnunk a képen, mert a kép ugyan éppen a mögöttesről szól, de egyben el is takarja azt. Képesnek kell lennünk arra, hogy meglássuk a kép üzenetét. Erre hív Jézus is ebben az evangéliumi szakaszban.

Egy többgyermekes édesapa mesélte: minden este mesél a gyerekeknek, de egy este olyan fáradtan ért haza, hogy azt mondta a gyerekeknek, ma felteszem a kedvenc mesétek a magnóra, most azt hallgassátok. De a gyerekek ezt nem fogadták el: 'Ne, Apa, Te kell, hogy mesélj! Tőled akarjuk hallani!' Nem a géphang kellett nekik. Mert a mese mögött ott van Apa, ha ő mondja a mesét. Apa, aki szereti őket, és akit ők is feltétel nélkül szeretnek.

Értik, kedves Testvérek? A mese is kép, és a tiszta lelkű gyerekek még érzik, tudják, hogy Apa szájából lesz hiteles, akkor lesz igaz a jó és a rossz története. A mese mögött a gyerek érzi a valódit, tudja, hogy Apát hallgatva lesz igaz minden.

Szent Ferencre gondoljunk ismét, kedves Testvérek! 'Szólt hozzám az Úr!' – mondta, mert minden mögött meglátta Istent. A képek, a természet képein át meghallotta, meglátta Istent. És meg is értette. Ezért adta oda magát egészen. Látta a visszataszító leprás embereket, de nem undorodott, mert meglátta mögöttük az Istent. Nem félt közel menni hozzájuk, tudta, hogy nem lehet baja.

Figyeljünk a képekre, bármilyenek is, és halljuk meg a kép üzenetét, amely Krisztus üzenete! 'Állhatatossággal őrzitek meg lelketeket!' – mondja az evangéliumi szakasz utolsó mondata. Az Isten közelségében állhatatosan kitartó ember, mint Szent Ferenc is, látni és érteni fogja a képek üzenetét.

2013. november 10.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 20,34-38.)

Abban az időben Jézus ezeket mondta a szadduceusoknak, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás:

„A világ fiai nőszülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nőszülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak. Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokorról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. Isten azonban nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Jézus Krisztus nem a holtaké, hanem az élőké. Ennek jegyét hordozza minden megkeresztelt ember a keresztség által. A feltámadás jegyeit hordozzuk magunkban, akiket a Szentháromság Egyisten nevében kereszteltek meg.

’Isten megvigasztal benneteket’ – mondja Pál apostol ’hogy bízzatok és reménykedjete az örökkévalóságban.’ Máshol azt mondja: ’Ne legyetek olyanok, mint a pogányok, hogy nincs reménységetek!’

Vajon, kedves Testvérek, amikor a napokban a temetőket jártuk, vajon hányan érezték úgy, hogy Bízhatnak benne, eljutnak Isten örök közelségébe? Mert a földi életben megkapjuk Istentől a vigaszt, hogy eljuthatunk erre az örök életre. Lesz feltámadásunk, lehet örök életünk.

Ez az örök élet nem azt jelenti, hogy ezt a mostani földi életünket folytathatjuk a végtelenségig, ezt a nyomorúságos, bűnnel teli, szeretetlenséggel teli életet. Az örök élet azt jelenti, hogy Isten végtelen szeretetében részesül, van az ember. Isten beemeli az embert az Ő életébe, részesei lehetünk annak.

’Ne úgy éljete, mint a pogányok, akiknek nincs öröklétben reményük!’ – írja Pál apostol.

Isten adja a vigaszt, hogy már ebben a földi életünkben felkészülhetünk az öröklétre. De mi ez a vigasz, kedves Testvérek? Mit jelent Isten vigasztalása?

Testvérek, reggeltől estig tudná mindenki sorolni a sok-sok fájdalmat, bánatot, amivel tele van mindenki élete. Mennyi tönkrement család, mennyi lelki tragédia, mennyi bűn sújtja az embereket, amit egymásnak okoznak! Rengeteg céltalan fiatal! A sok üres tekintetű idős ember! A bűneit hordozó, de meg nem valló élet!

Nem az egészség a legfőbb érték, nem a testi fájdalom, a betegség az, amiben vigaszra szorul az ember. Attól sokkal többen rettegnek, remegnek a betegségtől, de a lelkük bajával nem törődnek. Még akkor sem, ha az betegséghez vezet. Azzal nem mernek szembenézni. Arra nem lehet gyógyszer szedni.

Az Istentől is ilyen vigaszt várnak el sokan. Ne legyek beteg, vagy gyógyuljak meg hamar! Nehogy meghaljon valaki a családban! Ezt intézze el Isten, ez lenne az igazi vigasz. Hát nem, kedves Testvérek!

Az igazi vigasz mibenlétét megértjük, testvérek, ha eszünkbe idézzük a kisgyermeket, akinek eltört a kedves játéka. Keserves sírással fejezi ki végtelen bánatát a gyermek és édesanyjánál keres vigaszt. Az anya ilyenkor nem az eltört játékot kezdi ragasztgatni, megjavítani, hanem magához öleli a gyermekét, aki szorosán odabújik és ott sír. Egy darabig. Aztán elcsendesül, megvigasztalódik, mert érzi az anya közelségét, a feltétlen szeretetét.

Ezt a fajta vigaszt kell keresnünk, kedves Testvérek, Istennél is bajainkban. Nem a visszarendezést, a bajok eltörlését kell várni, hanem azt a megnyugtató szeretetet kell keresni Istennél. Amit Ő meg is ad, hiszen Ő a végtelen szeretet.

A gyereket sem érdekli már az összetört játék, mert fontosabbat kapott, az édesanya vigasztaló szeretetét. A gyerek ezt pontosan érzi, sőt tudja. És az édesanya is tudja, hogy erre van szüksége a gyermeknek.

Ugyanígy tudja ezt az Isten, hogy erre a vigaszra van szükségünk. Nem a bajok meg nem történte tételére, hanem a vigaszra, a reményre, hogy az Ő közelségébe, örök szeretetébe kerülhetünk. Minden bajunkban ez az egyetlen igazi vigasz.

Olvastam egy pap írásában, akinek földművesek voltak a nagyszülei, hogy gyerekként megélte egyszer, amint nagy vihar közeledett a földjük felé. A földeken már ott volt a termés. A nagypapa kézen fogta a nagymamát, felnézett a baljós, fekete égre és így szólt: 'Gyere, imádkozzunk!' És a jégeső mindent elvert. Az egész termés tönkrement. De ők csak tovább imádkoztak!

Igen, Testvérek, gyakran jön az életben vihar, jégeső, sokszor zúdul ránk a baj. De nem átkozódnunk kell ilyenkor, hanem még inkább, még erősebben Istenhez fordulni, mert a bajban érezni az Ő vigaszát még jobban. Azt a vigaszt, amely megnyugvást hoz és erőt a továbbiakra.

Testvérek, hány házasság megmaradna, ha nehézségek, nagy bánatok, vagy egyéb megpróbáltatások idején imádsággal fordulnának Istenhez vigaszért!

Az ember, aki Isten vigaszában él, megtapasztalja az Úr kegyelmét, ebben a vigaszban erőt kap.

Keressék, kedves Testvérek, Isten vigasztalását, mint a gyermek az anyai vigaszt! Ne az várják, hogy visszarendeződjenek, szűnjenek meg a bajok, hanem a vigaszt keressenek Nála, mert ez a vigasz adja az erőt! Erőt ad, mert oly közel kerülünk ilyenkor Istenhez, hogy végtelen szeretete áthat, megnyugtat, új életre támaszt.

2013. november 3.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 19,1-10.)

Abban az időben:

Jézus Jerikó városán haladt át. Élt ott egy Zakeus nevű gazdag ember, aki a vámosok feje volt. Szerette volna látni és megismerni Jézust, de a tömeg miatt nem láthatta, mert alacsony termetű volt. Így hát előrefutott, felmászott egy vad fügefára, hogy láthassa, mert arra kellett elhaladnia.

Amikor Jézus odaért, felnézett, és megszólította: „Zakeus, gyere le gyorsan, mert ma a te házában kell megszállnom.”

Erre ő sietve lejött, és örömmel fogadta Jézust. Akik ezt látták, méltatlankodva megjegyezték: Bűnös emberről száll meg.

Zakeus azonban odaállt az Úr elé, és így szólt: „Nézd, Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megkárosítottam, négyannyit adok helyette.”

Jézus ezt felelte neki: „Ma üdvösség köszöntött erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia. Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és üdvözítse, ami elveszett.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Zakeusban volt valami nagy vágyakozás, valószínűleg maga sem tudta, hogy mi. Hallott már Jézusról, és tudta, mindenképpen meg kell tapasztalnia, milyen is valójában. Ez nem egyszerű kíváncsiság volt. Mint a vámosok feje, magas rangúnak számított. Elért sok mindent az életben, sokakat kihasználva, becsapva. Azt, hogy az így szerzett vagyona, társadalmi helyzete mennyire nem vált számára értékke, bizonyítja a hév, ahogy Jézus közelségére vágyik. Jézustól másfajta értéket remélt.

Magas rangja ellenére felmászik a fára, a neveltségessé válást is vállalja, csak megtapasztalhasa: milyen ez a Jézus! Mekkora vágy él ebben az emberben az iránt, amit még nem is ismer, reméli, hogy Őtőle megkaphatja a egyetlen igazi, valódi értéket.

Sokszor halljuk, mondjuk: a pénz nem tesz boldoggá. Nos, kedves Testvérek, ezt tapasztaljuk meg ebben az evangéliumi történetben. Ez az ember, ez a Zakeus, semmire nem becsüli a vagyonát, érzi, hogy a rangja sem számít semmit abban a világban, amit Jézus hirdet.

Felmászik a fügefára és meglátja, látja Jézust. És ez teljesen megváltoztatja az életét. Ebben a vágyban, hogy láthassa Jézust, már benne van a felismerés, vágyódás Isten világa után!

Jézus elhaladhatna a fa alatt szó nélkül, nem kéne észrevennie Zakeust, de Ő bizonyosan érezte Zakeus igaz vágyakozását. Felszól neki, hogy ma nála száll meg! Zakeus boldogan mászik le és fogadja a házában.

Testvérek, sokan vannak úgy, hogy kíváncsiak Jézusra, de nem az arcát keresik, a lényét szeretnék megtapasztalni, csak műsort várnak, csodát, varázslatot, bónuszt. Jól akarnak járni. Mások forradalmár felszabadítót láttak, látnak benne, aki majd elrendezi a életet, megszünteti a nehézségeket, és ők majd beleülnek a készbe.

A gyermekkoromban, Csehszlovákiában annyi partizán volt, mint erdőben a fa. Egyre többen lettek még sok évvel a háború után. Jól jöttek az előnyök, később a kiemelt nyugdíj. Aztán 1989 után mind ott tolongott a templom első padjaiban. Most ez a kurzus jön, le ne maradjunk, most ez jelent előnyt – gondolták.

Leányfalun, Testvérek, soha annyi keresztes nem volt, mint a rendszerváltoztatás után! Se előtte, se azóta. Akkor mindenki hirtelen 'látni akarta Jézust', de csak remélt előnyökért. Ez nem Zakeus vágya volt bennük. Nem azt a Jézus-arcot keresték, nem azt akarták látni, amely megváltoztatja az életet.

Példa nekünk, kedves Testvérek, Zakeus istenkeresése. Vállalnunk kell mindent, nehézségeket, kigúnyolást, lenézést, 'fel kell másznunk a fügefára', ahogy Zakeus tette, hogy lássuk Jézus arcát. Az Isten utáni vágy minden emberben benne van, de sokan eltemetik ezt magukban, vagy remélt haszon szerzésének vágyára váltják. Van azonban, aki meg tudja tartani tisztán ezt a vágyát, és képes is lesz vállalni mindent, hogy Isten közelébe jusson.

Nincs más út, kedves Testvérek! Aki nem keresi Jézus arcát, az nem lesz képes Isten közelébe jutni, nem lesz képes a megbocsátásra, nem lesz képes mondani: 'legyen meg a Te akaratod'.

Emlékezzenek, Testvérek, a gyerekkorukra, amikor először láthatták a Kisjézust a betlehemes jászolban. A gyerek tiszta vágyával néztük, hogy lássuk Őt. Kit érdekelt, hogy viaszbábú, vagy agyagból van, vagy bármiből. Jézuskát láttuk, Jézust láttuk mindenféle fenntartás, magyarázat nélkül. Vagy emlékezzünk a nagypénteki szertartásra, amikor a keresztre feszített Jézus előtt hódolunk, megérintjük őt és térdet hajtunk. Akkor sem a kopottas kereszten függő szobrot látjuk, hanem a kereszten szenvedő Jézust, ha megmaradt bennünk az a tiszta vágy, amivel gyerekként a betlehemes jászolban a Kisjézusra tekintettünk.

Szlovákiában mesélte egy barátom: Elvált szülők, két 10-11 éves tiszta szívű kislánnyal. Az apa a szüleiével is összeveszett, évek óta nincs kapcsolatuk. Meghalt a nagymama. A temetésen látják a gyerekek a nagypapát, és feléled a vágy a szívükben, találkozni szeretnének vele. Süteményt sütnek, és meglátogatják nagypapát a születésnapján. Az apa tajtékzik, amikor megtudja, hogy mertek a háta mögött odamenni! Sírnak a lányok, kiveszik az akkut a mobiltelefonból, hogy ne tudja hívni őket az apa. Hiszen ők csak látni vágyták a nagyszülőt, látni, hogy ki ő, akitől származnak. Nem az örökség miatt, vagy más haszonért, hanem csak a nagypapáért és önmagukért.

Zakeus látta Jézust, és képes volt a bűnbánatra, megtérésre. Négyszeresen akarja visszaadni mindazt, amivel valakit megkárosított. Megtérésre vezette az, hogy látta Jézus arcát, a valóságos Jézust. Készen állt erre, ez volt az a vágy benne, ami Jézus látására ösztökélte. Igen, a megtérésre készen kell állni.

Az evangélium egyik legkeményebb története, amikor Jézus megátkozta a fügefát, ami nem terem. A tanítványok nem értik, hiszen nincs ideje a füge érésének. De Jézus ezzel azt tanítja, hogy ha Ő, mint Isten Fia elér hozzánk, eljön hozzánk, késznek kell lennünk a megtérésre.

Nem majd valamikor, majd ha eljött az ideje, majd ha itt a füge érési ideje, majd ilyen-olyan feltételek teljesülését követően. Nem! Mindig késznek kell lenni!

'Majd, ha több időm lesz, megyek szentmisére, majd, ha ez-az lesz, akkor imádkozom, majd akkor megtérek!' Ilyen magyarázatokat adnak sokan, de ez hazugság, önámítás, kedves Testvérek.

'Én főministráns voltam'- mondja a volt párttitkár, 'én éjjel-nappal imádkoztam, Mária-leány voltam' – mondja a másik. De most mi vagy, az a kérdés! Készen állsz arra, hogy meglásd Jézus arcát, hogy megtérj?

Fel kell mászni arra fügefára, mint Zakeus tette, hogy lássuk Jézust, de azzal a tiszta vágygal, hogy ez megtérést hozzon számunkra!

2013. október 27.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 18,9-14.)

Abban az időben:

Az elbizakodottaknak, akik magukat igaznak tartották, másokat pedig megvetettek, Jézus ezt a példabeszédet mondta:

”Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igazságtalan, házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer böjtölök hetenként, és tizedet adok mindenből, amim van.

A vámos pedig távolabb állt meg, és a szemét sem merte az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Mondom nektek, hogy ez megigazultan ment haza, amaz viszont nem. Mert mindazt, aki magát felmagasztalja, megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt felmagasztalják.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Könnyen eldönthető, gondoljuk, hogy a példabeszédben ki az igaz ember, és ki nem. De nem ezen a módon találunk rá Jézus tanításának lényegére.

Azt vizsgáljuk meg, hogyan imádkozunk! Hogyan tartunk bűnbánatot! Jézus erről beszél, amikor a két ember templombeli viselkedését hozza fel példának. A farizeus élete példaszerű, megtartja a parancsokat, jótékonykodik, böjtöl. Jó ember – mondják rá, joggal. De vajon elég-e ez, elég-e ennyi? Elég-e mindez ahhoz, hogy közel jussunk a fenséges Istenhez? Elég-e, hogy Isten világa legyen az életünk?

Mindenki, aki imádkozik az életében, máskor kezdte az imádkozást. Legtöbbünknek a szüleink, vagy nagyszüleink kulcsolta először imára kezét, tanította az első imák szövegét. Minden gyermek, de sokszor a felnőtt is ima közben az Isten, az igazságos bíró elé helyezi magát, kér, jobb esetben megköszön valamit, és várja, hogy az Isten teljesítse a kérést, fogadja el a köszönetet.

Az ószövetségi ember is az igaz bíró elé vitte bánatát, kéréseit, nekik ezt jelentette az imádság Istenhez.

Mindez nem helytelen, de nem szabad ezen a lelki szinten maradni, lélekben gyermeknek maradni. Ezen a szinten imádkozó ember önmagáról beszél, önmaga körét nem hagyja el, az imádságban is saját magával van elfoglalva. Ennél sokkal magasabb lelki szintre kell eljutni az imádságban! Nem magamat helyezem az imádság középpontjába, hanem magát a magasságos, fenséges Istent! Nem a kis nyavalyáimmal állok az Isten elé, hanem az imádságban Isten világába merülök, vele igyekszem eggyé válni.

Nem, kedves Testvérek, nem baj, ha kéréseinkkel, problémáinkkal, köszönetünkkel Isten elé járulunk imáinkban! Ez nem baj, ez szükséges, de nem elég. Nem csupán igazságosztó bírót kell látnunk az Istenben, hanem az imádságban oda kell tudni eljutni, hogy életünk középpontjává váljék az Isten.

Erről szól a szentmise is, a legszentebb imádság, amelyben elérhető ez a lelki állapot. Akinek már Isten az életének a része, az már soha nem tud unatkozni a szentmisén, mert számára imádság a szentmise, amely lehetőséget ad az Istenhez közel jutni.

Ez azonban, kedves Testvérek, már egy másfajta életforma. Ez nem magától jön. Ehhez így kell rendezni az életünket, gyakorolni az imádságot, gyakorolni az Istenre figyelést imádság közben. Ennek meg lesz az eredménye, ebben biztosak lehetünk, mert az Isten mindig figyel ránk, csak nekünk nem sikerül az odaadó figyelem. Amikor pedig sikerül, akkor rá is találunk Istenre.

Ez egy önmagunkkal küzdelmes út, kedves Testvérek! Pál apostol sem arról beszél, hogy neki ’bérlete’ lett volna Jézus Krisztus evangéliumának megélésében az Isten-közeli életre. ’A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam’ – mondja. Küzdelem, kitartás, hit – mindez szükséges ezen az úton.

Még egy fontos, talán a legfontosabb elem hiányzik ezen az úton: a bűnbánat, a megtérés. Erről már volt szó korábbi vasárnapon, de a mai napi evangélium ismét ezt hangsúlyozza.

Úgy vagyunk mi is, mai keresztények, mint az evangéliumbeli farizeus. Hajlamosak vagyunk magunkból a szebbik oldalt, a fényeset, a napos oldalt mutatni Isten felé, és szeretünk elfelejtkezni arról a sötét veremről, amelyet szintén a lelkünkben hordozunk. Azt a szédítő mélységet, amelybe nem akarunk belenézni, amelyet szégyenünkben takargatunk, talán saját magunk előtt is. Pedig kinek lehet ezt az oldalunkat is megmutatni, ha nem az Istennek! Aki amúgy is látja minden lelki porcikánkat!

Életemben a legmagasabban a Chopok csúcsán jártam, 2300 méteren, ahová keskeny ösvény vezetett, bizony szédítő mélység mellett. Nem mertem lenézni, csak arra figyeltem, csak minél előbb fent legyünk, hogy már ne legyen ott az a mélység. Féltém a mélységtől.

Mi segít a csúcsra feljutni? Ha leküzdöm ezt a félelmet. Ilyen az imádságban a bűnbánat.

Ha sikerül felmutatnom Istennek azt a bennem rejlő mélységet, azt a szégyent, amelyről nem is akarok tudomást venni, ha feltárom Istennek a bennem rejlő szakadék tartalmát, akkor kerülök igazán közel az Istenhez. Akkor remélhetem a megigazulást, ahogy Jézus mondja.

Erről szól a mai evangélium, kedves Testvérek, erre tanít Jézus ebben a példabeszédében. A farizeus is a szebbik oldalát mutatja csak, a dicsérendő jó oldalát, de nem fedi fel a benne rejlő szakadékot. A vámos viszont éppen ezt a szégyellnivaló oldalát teszi Isten elé, tudja bűnei súlyát, és kéri a megbocsájtást. Ezért mondja Jézus, hogy ezáltal megigazultan térhet haza, míg a farizeus nem.

Mondhatom úgy is, kedves Testvérek, hogy a gyónáskor azt kell meggyónni, amit szégyellünk megvallani, amit rejtegetünk még magunk előtt is. Amit nem mer meggyónni az ember, éppen azt kell! Ha ez sikerül, akkor valóságosan, teljes átéléssel tudjuk majd mondani: 'én Uram, Istenem!' és kérjük a feloldozást.

Szalézi Szent Ferenc gyóntatott egyszer egy jó hírben álló asszonyt. Amikor vége volt a gyónásnak – hiszen magát a gyónást nem ismerhetjük – azt mondta az asszony: 'Püspök úr! Én úgy szégyellem magam mindazért, amit elmondtam Önnek. Most mit gondolhat rólam!' Szalézi Szent Ferenc azt válaszolta: 'Én magát ebben a pillanatban szentnek látom! Mert szembe tudott nézni a bűneivel.'

Ha lelkünknek ezt a sötét vermét sikerül feltárnunk, felmutatnunk az Istennek, kedves Testvérek, akkor juthatunk valóban közel Istenhez, akkor költözik be úgy az életünkbe, hogy minden pillanatunkat áthatja!

2013. október 23.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 9,57-62.)

Amint mentek az úton, valaki megszólította: „Követlek, bárhová mész is.”

Jézus azonban ezt mondta: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.”

Egy másikat felszólított: „Kövess engem!”

Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.”

„Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat - mondta neki -, te meg menj, és hirdesd az Isten országát.”

Egy harmadik ezt mondta neki: „Uram, követlek, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.”

Jézus így válaszolt: „Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Mindenki igyekszik megtalálni az életében azokat a korlátokat, amelyeken belül kialakíthatja a számára megfelelőnek gondolt életvitelt. A keresztény ember ehhez hozzáveszi a Jézus tanítása által megismert iránymutatást. Ezek a határok megtartanak bennünket, védenek is bennünket. Bármennyire furcsán hangzik, e határok révén lesz szabad az ember.

Azt hihetnénk, hogy a határok megszűnésével válunk szabaddá, de ez veszélyes tévedés. A keresztény ember számára a szabadságot a jézusi tanítás által megismert korlátok adják.

Ha nem lesznek ezek a határok életünk részei, akkor bizonyosan tévelygés következik be számunkra.

A szentek élete példa erre. A szentek szabadsága Isten szolgálata, ezáltal az emberek szolgálata.

A mai napon sokat hallhatunk az ünnepi szónoklatokban a szabadságról. Mit jelent ez a szabadság? Úgy tűnhet, hogy az ember akkor válik szabaddá, ha azt teheti, amit akar, azt gondol, amit akar, úgy él, ahogy a kedve diktálja. Ez azonban inkább szabadosság, nem szabadság.

Minden józanul gondolkodó ember tudja ezt. Sokszor halljuk azt is, hogy a természettel harmóniában élő ember a szabad. Ez akkor igaz mondás, ha úgy fogalmazzuk meg, hogy az Isten által teremtett világgal harmóniában élő ember a szabad, mert ebben az is benne foglaltatik, hogy Isten világához, azaz az Istenhez tartozás szabadít fel, tesz, szabaddá.

Ma az 1956-os szabadságharcra emlékezünk. Jó sok idő eltelt azóta, és az emberek ma sem szabadok. Ma még több, ember alkotta korlát veszi körül a magyarokat, mint mikor a vasfüggöny még állt. Akkor inkább csak fizikai bezártságként éltük meg, hogy nem utazhattunk, most pedig a lelki korlátok magasabbak. Ezek a korlátok a kultúrából, a művészetekből épülnek a silányság építőköveiből. De nemcsak ez a silányság az ok, hanem a Krisztus nélküliség. Nincs benne Krisztus az életben, és ez korlátoz igazán. Krisztus nélkül nincs valódi szabadság.

Ha a társadalom rábízná magát az élő, igaz Istenre, akkor szerezne meg a valódi lelki szabadságot! Ezért maradt meg a lelki szabadsága minden börtönbe vetettnek, aki Istenre bízta magát, akinek életében már korábban is jelen volt Isten. Az ilyen ember a túlélésre is nagyobb esélyt szerzett azáltal, hogy a lelke szabad maradt.

Sándor Istvánt avatták boldoggá a héten. Ezt a fiatal szalézi szerzetest sem tudták rabbá tenni a lelkében, mindvégig szabad maradt. Ez a lelki szabadság nem intellektuális erőből származik, hiszen Sándor István nem volt nagy tudás birtokában, bukdácsolt még az általános iskolában is, ami miatt nem is lehetett felszentelt pap. De a hite által, az Istenhez tartozása által megmaradt a lelke szabadnak, kitarzott a gondjaira bízott fiatal munkások mellett. Még azt is feljegyezték róla, hogy a börtönben ő vigasztalta a vele lévő felszentelt papokat! Ez az egyszerű nyomdász!

Kedves Testvérek, ez az egyszerű nyomdász a hite által olyan szabadságban élt, hogy a kínvallatások sem törték meg. A börtöntársak között sokan felszentelt papnak tartották, látva ezt az erős hitet. Teljes mértékben Krisztusnak szentelte az életét.

Ez az, kedves Testvérek, amit el kell érniünk! Ezt a teljes ráhagyatkozást Krisztusra, az élő, igaz Istenre. Ha ez sikerül, akkor már mindegy, hogy mi történik körülöttünk, leverik-e a keresztek, felrobbantják-e templomainkat, elveszik-e értékeinket, mert magamban tudok Istenhez imádkozni, lelkemben tudhatom Isten jelenlétét.

Eleinte, mióta pap vagyok, kedves Testvérek, megkérdeztem sokaktól, miért nem keresztelte meg a gyermekét! Ma már nem kérdezek ilyet. Nem érdekel a sok hazudozás, kifogás. Miért nem jár templomba? Ezer és egy ötlet, mellébeszélés. Annak idején még gyakrabban hivatkoztak erre-arra, üldöztetésre, fenyegetettségre. Ez akkor is, ma is gyáva kifogás. Sok millióan maradtak lélekben szabadok, akik elvitték gyerekeiket keresztelőre, eljártak szentmisére. Lehet, hogy anyagilag rosszul jártak, de szabadok maradtak, míg a sok besúgó, kollaboráns valamennyi anyagi előnyért rabbá vált, lelki rabbá.

A mai napon sokszor lehet majd hallani a forradalom és szabadságharc hőseiről. Lehet tudni, kedves Testvérek, hogy ezek közül nagyon sok hithű kommunista volt, akik ugyanakkor megérezték a hitetlen kommunizmus álnokságát, ürességét, a rabságot, amit hozott. Más akartak, érezték, hogy más kell a szabadsághoz, mint ez a hazug elmélet, hazug életfelfogás.

Angyal Istvánról olvastam nemrég. Ez az ember megjárta Auschwitzot, majd hithű kommunista lett. Részt vett ő is mások üldözésében. Börtönbe juttatott még kommunista társai közül is többeket. Az akasztófa alatt is kommunista maradt, mégis valami mást keresett, mert érezte a szabadság hiányát. Nem jutott el annak felismerésére haláláig, hogy mi adja meg az ember szabadságát.

Furcsa ezt belátni, pedig igaz, kedves Testvérek, hogy ezek az emberek Sándor Istvánhoz lélekben közelebb álltak, mint egymáshoz. Mert Sándor Istvánnal a krisztusi lélek köti össze őket, egymás közt meg semmi sincs. Ezért is gyilkolták egymást.

Az egyetlen igazi szabadság a krisztusi szabadság, amely keretbe foglalja életünket, amely által az élő, igaz Isten hatja át lelkünket.

2013. október 13.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 17,11-19.)

Jézus egyszer útban Jeruzsálem felé áthaladt Szamaria és Galilea határvidékén. Amikor betért az egyik faluba, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak, és hangosan így kiáltottak: "Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!"

Ő rájuk tekintett, és így szólt hozzájuk: "Menjetek, és mutassátok meg magatokat a papoknak! Útközben megtisztultak."

Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, hangos szóval dicsőítette Istent, arcra borult Jézus lába előtt, és hálát adott neki. És ez az ember szamaritánus volt.

Jézus megkérdezte: "Nemde tízen tisztultak meg? Hol maradt a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszajött volna, hogy hálát adjon Istennek, csak ez az idegen?"

Aztán hozzá fordult: "Kelj fel és menj! Hited meggyógyított téged."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Talán a legszebb evangéliumi részt hallhattuk ma. Nagyon szépen és érthetően megmutatkozik belőle, hogy az Isten hogyan nyúl bele az ember életébe. A történet felszíne azt mondja el, hogy Jézus meggyógyítja a szenvedő embert. De ennél sokkal többet olvashatunk ki ebből a történetből.

Sok ember sorsa olyan, Isten olyan módon nyúl bele az életébe, hogy szinte egy átléphetetlen kört rajzol az ember köré. Betegséggel, vagy más nehézséggel. Például egy rokkant ember, vagy a történetbeli leprások. Úgy is általánosíthatunk, hogy az ember állapota, helyzete alapján kikerül a közösségből, kiközösítik a helyzete, állapota miatt, és ezt a falat az ember nem lépheti át, nem tudja átlépni.

Kedves Testvérek, a történetbeli leprás emberek teljes elszigeteltségben éltek, mert a leprások még az emberek közelében sem élhettek. Ha valamerre menni akartak, azt csak erős hangkeltéssel, csengetéssel, kerepeléssel tehették, nehogy közel kerüljenek az egészségesekhez, nehogy megfertőzzék őket. Magukban szenvedtek, viselték a szörnyű kört, a rohadó hús szagát, testük lassú szétesését. Nekik ez volt a körükön vont vonal, amit nem léphettek át. A kutakból nem ihattak, családjukkal sem találkozhattak, félreeső helyeken, barlangokban élhettek minden remény, segítség nélkül.

Az újabb korban az emberek sokszor maguk rajzolják meg maguk köré azt a kört, amit nem tudnak átlépni.

Az evangéliumi történetben a csoport leprás távolról meglátja Jézust, felismerik. Nem mernek közelíteni, hiszen nem léphetik át a rájuk vonatkozó törvényt. Kiabálnak neki! És Jézus lépi át a határt, amit nekik nem szabad, közelebb megy hozzájuk. Ettől Isten fia.

Mondja nekik, hogy menjenek, mutassák meg magukat a papoknak, akik újra megengedhetik nekik, hogy a többi ember között éljenek, visszatérhessenek a családjukhoz.

De, figyeljék meg kedves Testvérek, nem gyógyultan indulnak útnak, nem megtisztulva a leprától! Úgy mondja az evangélium: útközben tisztultak meg. De hittek, és elindultak.

Súlyos történet! Jézus szavára elindulnak vissza az egészségesek közé. Nem mondják, hogy 'De még előbb gyógyíts meg!', nem támasztanak feltételeket, hanem elindulnak, mert bíznak, hisznek.

Kedves Testvérek! Hányszor, de hányszor történik meg, hogy Isten szándékát, segítségét akarjuk előbb tapasztalni, hogy majd aztán fogadjuk el, hogy esetleg magunk is megtennénk a magunkét! Kérjük az Isten segítségét, de nem indulunk, mint a történetbeli leprások, hanem előbb bizonyosságot akarunk, történjen meg a megtisztulás, majd csak aztán...

Oly kicsiny a hitünk, kedves Testvérek, hogy nem vesszük észre, amikor az Isten már belépett az életünkbe, belépett a fájdalmunkba, már javában tart a megtisztulásunk, mi még mindig a bizonyosságra várunk.

Két eset van, Testvérek, a mi katolikus vallásunkban, amikor az Isten szava megfoghatóvá válik, de csak a hit által. Az egyik, amikor a pap azt mondja, hogy 'Vegyétek és egyétek, ez az én testem'. Egy

kívülállónak ez nem mond semmit. Ez a felmutatott ostya semmi más, mint egy darab ostya. A hit teszi Jézus testévé. Nem látom, hogy átalakulna az ostya, nem érzem, hogy mit okoz bennem a vétele, de a hittel magamhoz véve már működik is bennem. Elindulok, mint a leprások, Jézus szavára, hogy visszatérjek az egészségesek, a tiszták közé. És Jézus már működik bennem a hitem által.

A másik, amikor ugyancsak megfoghatóvá válik Isten szava, a gyónás. Mi történik a gyónásban? A gyónás nem lelki beszélgetés, még kevésbé panaszkodás, vagy önfelmentő magyarázkodás. A gyónásnál egy a fontos: a paptól kérni kell a feloldozást bűneink alól! A pap ehhez megkapta a hatalmat az Úr Jézustól, ismerjük az ide vonatkozó evangéliumi leírást. 'Atya, oldozzon fel bűneim alól!' – ez az egyetlen fontos a gyónásban. És a pap feloldoz Jézus Krisztustól kapott hatalmánál fogva.

Mi is lelki leprások vagyunk, kedves Testvérek. Oda kell kiáltanunk Jézusnak, hogy mentsen meg, hogy oldozzon fel bűneink alól! De végtelen nagy hitre, bizalomra van szükség ehhez, hogy Jézus szavára el is induljunk azonnal.

Ismerjük azt a történetet is az Evangéliumból, mikor a holtfáradt tanítványok egész éjjel nem fogtak halat, de Jézus szavára kivetik a hálót újra, mert bíznak, hisznek benne. És tele lesz a háló hallal.

'A Te szavadra, Uram! Teérted, Uram!' – ennyit elég mondani.

Az evangéliumi történet tovább is megy. Megtisztulnak a leprások, nyilván vissza is mehettek családjukhoz, de csak egynek jut eszébe visszamenni és megköszönni a megtisztulást.

'Hol a többi?' – kérdi Jézus. Hányszor megtörténik ez velünk is. Vajon megköszönjük-e Isten jótéteményeit? A köszönet pedig nem más, mint teljesen átadni magunkat az Istennek, csak ezzel köszönhetjük meg a megtisztulást, az újra tiszta életet.

Aki olyan, mint a többi kilenc megtisztult leprás, az a gyónás után hazamegy, esetleg jóleső érzéssel éli meg a feloldozást, majd ott folytatja az életét, ahol a gyónás előtt abbahagyta. Ez semmi, kedves Testvérek, ez értéktelen, ez nem köszönet! Ezért nem érdemes megtisztulni. Aki képes visszamenni a köszönet kifejezésére, az már teljesen más emberként megy vissza.

Ide érdemes idézni a karácsonyi történekek közül a három királyokat, akik miután látták a kisdedet a jászolban 'más úton tértek vissza' az angyal szavára. Aki egyszer belenézett a betlehemi kisded jászolába, az már nem lesz ugyanaz, 'más úton fog járni'. Aki a megfeszített Krisztusra feltekint a keresztre, úgy igazán, tiszta lélekkel, az már nem ugyanolyan lélekkel tér haza. Aki ugyanúgy megy el, ahogy eljött a templomba, az akár ne is jött volna. A templom nem színház!

Testvérek, amikor Szent Ferenc megcsókolta a leprásokat, mindenki elborzadt. Ferenc nagyon jól megértette, hogy Jézus mit tett a leprásokkal, hogy Jézus átlépte azt a bizonyos elválasztó vonalat. Ezerkétszáz év múlva Ferenc megtette ugyanezt. Nem a csók a lényeg, hanem a közellépés, a hit, a teljes bizalom, amellyel megtartja az isteni tisztaságot.

Imádkozzanak sokat, kedves Testvérek, bízzanak az ima erejében! Nem kell azt lesni, hogy teljesül-e a kérés, kiimádkozom-e a kívánságomat. Csupán imádkozni kell bizalommal, azaz hittel, és az Isten ott lesz, segít, feloldoz, megold, támogat, bíztat, az életem részévé válik.

2013. szeptember 22.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 16,1-13.)

Abban az időben Jézus ezt a példabeszédet mondta tanítványainak:

„Egy gazdag ember előtt bevádolták intézőjét, hogy eltékozolja ura vagyonát. Erre ő magához hívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok rólad? Adj számot gazdálkodásodról, mert nem maradhatsz tovább intézőm.

Az intéző így gondolkodott magában: Mitévő legyek, ha Uram elveszi tőlem az intézőséget? Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek. Tudom már, mit teszek, hogy befogadjanak az emberek házukba, ha gazdám elmozdít az intézőségből.

Egyenként magához hívatta tehát urának adóseit.

Megkérdezte az elsőt: Mennyivel tartozol uramnak? Azt felelte: Száz korsó olajjal. Erre azt mondta neki: Vedd elő adósleveledet, ülj le hamar, és írv ötvenet.

Aztán megkérdezett egy másikat: Te mennyivel tartozol? Száz véka búzával – hangzott a válasz. Fogd adósleveledet – mondta neki –, és írv nyolcvanot.

Az úr dicsérte a hűtlen intézőt, hogy okosan járt el.

Bizony, a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál. Mondom tehát nektek: Szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy amikor meghaltok, befogadjanak titeket az örök hajlékokba. Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki pedig hűtlen a kicsiben, az a nagyban is hűtlen. Ha tehát a hamis mammonban nem voltatok hűségesek, ki bízza rátok az igazi értéket? És ha a máséban nem voltatok hűek, ki adja oda nektek a tiéteket?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Nem szolgálhatunk egyszerre Istennek és a mammonnak, hívja fel figyelmünket az mai evangéliumban Jézus Krisztus. Isten hív meg szolgálatra minket és mindent el kell hagynunk, ami elszakít minket az élő igaz Istentől. Minden pogány szokást, mondja Pál apostol, és ezt úgy kell értenünk, hogy szokásainkban sokszor észre sem vesszük, de már régen nem Istent szolgáljuk a szokásainkból eredő cselekedeteinkkel.

Pogányszokás az, amikor az ember önmagát, vagy bármi mást Isten elé helyez. Könnyen előfordulhat, hogy ezt nem is vesszük észre. De ez a figyelmetlenség elszakít az Istentől.

Hogyan térhetek vissza? Megtéréssel. Rendszeres önvizsgálattal, az Evangélium gyakori forgatásával felfedezem eltévelyedéseimet és mindig visszatérhetek Isten szolgálatába az őszinte megtéréssel. Ezért kell összeszedetten imádkozni, elmélyedni a szertartások szépségében, hogy felismerjem az Istentől való kisebb eltávolodásokat is.

Testvérek, alig van megtérő. Mert az ember fél a fájdalomtól, és a megtérés fájdalommal jár. De az ember fájdalommentes életet akar, még az elvállalt keresztjét is fájdalom nélkül akarja hordozni. Langyos életet akar. Csak nehogy le kelljen mondani valamiről is!

Nem jut idő imádkozásra, a Szentírás olvasására, mert nem tud lemondani a silány TV-műsorról, a számítógépen való böngészésről. Nem megy dolgozni a kiskertbe, inkább a plázákban lötyög. Ilyen apróságokkal már eltávolodik az ember az Istentől. Egy kis lemondás is fájdalommal, kis fájdalommal jár, de már azt sem vállalja fel sok ember. És szokásaiban eluralkodik a pogányság. Nem tud megtérni.

Nem csak az pogánykodás, hogy a mai divat szerint mindenféle ősmagyar, meg kuruzsló varázslásban hisznek sokan, táltoshoz járnak. Az is pogány viselkedés, amikor az apa terrorizálja a családját, amikor a főnök emberszámba sem veszi a rábízottakat. A pogány szokások átszövik a mai emberek hétköznapijait, és fel sem fogják annak lélekpusztító voltát.

Milyen meglepő, Testvérek, amikor Jézus megkérdezi a harmincnyolc éve folyással beteg asszonyt: 'Meg akarsz gyógyulni?' Mit szólna a beteg ember, ha az orvos ilyet kérdezne! Hát persze, hogy meg akar gyógyulni. Azért jött! De a kérdésben benne rejlik: 'Vállalod az ezzel járó fájdalmat?' Mert a

gyógyulás fájdalommal jár. Le kell mondanod sok eddigi szokásodról, változtatnod kell az életmódodon, áldozatokat kell hoznod!

Nem egyszerű, kedves Testvérek, a megtéréssel együtt járó fájdalmakat vállalni. Nem egyszerű a megtérés. Nem langyos, kellemes szórakozás, érzélgősség. Ki kell mondani az elhatározást, hogy vállalom a fájdalmat, a lemondást, az áldozatokat, mert csak így érhetem el az Istenhez tartozás állandóságát.

A megtéréshez tartozik a bocsánatkérés. Bocsánatot kérek a családban, a baráttól, ha megbántottam, fájdalmat okoztam. Isten bocsánatát is kérem, ha megbántottam pogány szokásommal. Akkor nyerhetem el a bocsánatot, ha sikerül elhagynom a pogány szokást. Az megnyugvást hoz, és megérezem Isten kegyelmét.

Szeretteimet, akár családtag, akár barát, figyelmeztethetem, ha észreveszem pogány szokásaikat. Ugyanúgy, mintha engem bántottak volna meg. A szeretetteljes figyelmeztetés, még ha kemény is a megfogalmazás, célra vezethet. Elgondolkozhat a másik fél, megváltoztathatja cselekedetét, szokását. Nem kell félni, hogy megorrol a felnőtt gyermek, vagy a barát. Ki szóljon neki, ha nem az, aki szereti őt!

Ez a figyelmeztetés még kegyetlen helyzetben is célt érhet.

Mindszenty hercegprímás édesanyja akarta látni a börtönben a fiát, mielőtt még messzebbre száműzik, és a lágyszívűnek nem nevezhető fogvatartók megtagadták ezt tőle. A kicsi öregasszony lélekkel teli, bátor szava – 'Hát maguknak nincs édesanyjuk?' – megnyitotta a börtönajtót, hogy anya és fia találkozhassék.

Kedves Testvérek, fogadjuk meg Pál apostol felszólítását, és hagyjunk el minden pogány szokásunkat, nehogy elszakítson az élő igaz Istentől!

2013. szeptember 15.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 15,1-10.)

Abban az időben:

A vámosok és a bűnösök Jézushoz jöttek, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók zúgolódtak emiatt, és azt mondták: "Ez szóba áll a bűnösökkel és együtt étkezik velük."

Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik: "Ha közületek valakinek száz juha van, és egy elvész belőlük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet, s nem megy-e az elveszett juh után, amíg meg nem találja? Ha megtalálta, örömeiben vállára veszi, hazasiet vele, összehívja barátait és szomszédait és azt mondja nekik: Örüljete, mert megtaláltam elveszett juhomat. Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége megtérésre. Ha pedig egy asszonynak tíz drachmája van, és elveszít egy drachmát, nem gyújt-e világot, nem seprí-e ki a házát, nem keresi-e gondosan, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, összehívja barátnőit meg a szomszédasszonyokat, és azt mondja: Örüljete velem, mert megtaláltam elveszett drachmámat. Mondom nektek, az Isten angyalai is éppen így örülnek majd egy megtérő bűnösnek."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az ember bűnbánatának, megtérésének örülni kell. Nagyon fontos mindenki lelki életében annak a képességnek a megélése, hogy kérni tudja Istennél bűnei megbocsájtását. Tudva azt, hogy ezzel érheti el, hogy életének minden pillanatában Krisztussal lehet. Ez egy olyan tudatállapot, amely egy közös burokba vonja az embert, amelyben a Szentháromság Egyistennel van együtt, imádsága közvetlenül jut Isten elé.

Az imádságot ilyen értelmezésben nem magunkban végezzük. Az ilyen imádság egy másik, magasabb szintre emeli az embert. Ezen a szinten az Isten nem engedi, hogy a vele imádkozó ember letérjen az Ő útjáról.

Nagyon fontos ennek a szintnek az elérése, mert sok a bűn körülöttünk, sok a bűnös, tombol a Sátán.

Sokszor mondjuk különböző szertartások során: 'Ellene mondunk a Gonosznak! Ellene mondunk!' De ehhez kell az a hit, amely beemel abba az Istennel közös burokba. Ebben a burokban már maga Krisztus imádkozik értünk. Csak így mondhatunk ellen a Gonosznak.

Az evangéliumi példabeszédben egy juh vész el, amelynek utánamegy a pásztor. Testvérek, bárcsak egy veszne ma el, de kilencvenkilenc, azaz számtalan sok vész el. Ezeknek is utána kell menni, de elsősorban magunkra kell vigyáznunk.

Harminc éve még elszomorodtunk, ha azt hallottuk: 'Nem hiszek Istenben!'. Ma már ott tartunk, hogy a Sátánban hisznek, tele a világ sátánistával. Még csak nem is tudnak róla, annyira el vannak tévelyedve. A fiatalok ruházata, viselkedése ezt mutatja, de sok dobozos ital, energia ital dobozán ott vannak a Sátán jelei, jelvényei, szimbólumai. Ez van jelen a zenének tartott dübörgésben, más művészetek teremtményeiben. Ez érhető tetten sok filozófiának nevezett elgondolásban, amely az önzést hirdeti.

A Sátán, kedves Testvérek, el akarja választani az embert Istentől. Ez minden célja.

Ott tartunk, hogy már magunkra kell vigyázni első sorban, hogy mi, keresztények el ne bukjunk. De ennek minden pillanatban tudatában kell lennünk, hogy minden pillanatban ellen tudjunk mondani a Gonosznak, hogy felismerjük a csapdáit. Ezért szinte menekülnünk kell abba a burokba, hogy Krisztus védjen minket.

Az embernek ehhez magának kell tennie, mert az Isten semmit nem tesz az ember nélkül, az ember akarata nélkül. Mindent velünk tesz, még ha értünk is teszi. Ahogy a pap mondja a mise szövegében: 'Óáltala, Óvele és Óbenne'.

Óáltala teszünk mindent, Óvele teszünk mindent és Óbenne teszünk mindent. Ezzel maradhatunk benn abban a burokban, amelyben a Szentháromság Egyistennel együtt vagyunk, amelyben védve vagyunk a Sátán elől. A megtérésünk állandósul, mert újra és újra belátjuk, ha hibázunk, amellyel veszélyeztetjük a védőburokból való kiesésünket.

Tanulság, kedves Testvérek, a később megtérők lelki sorsa, akik nem beleszületnek egy keresztény vallásba, hanem később térnek meg. Sokan közülük nem Istent keresik, hanem önmagukat, ezért ha nem az elképzelésük szerint alakul a vallási életük, már hátat is fordítanak, vagy felszippantja őket egy szekta. A megtérésben Istent kell keresni, megtisztulva teret engedni Neki, hogy mindig Vele maradhassunk.

Krisztus az, aki imádkozik értünk. Ahogy a talán legszebb ószövetségi történetben Mózes kiterjesztett karját tartják mások, hogy a kitárt karok védelmezzék a népet. Így véd bennünket a megfeszített és feltámadt Krisztus kitárt karja, de ehhez szükség van ránk, hogy segítsük tartani.

Istennek szüksége van az emberre, hogy tehesen érte. Gondoljanak a kis Máriára, kedves Testvérek, a kislányra, akit meglátogat az Isten és elmondja neki, hogy szüksége van rá. Mit értett ebből az a kislány, mégis átadja magát Isten szándékának. Így történhet meg a megtestesülés. Vagy gondoljunk arra, amikor Jézus az apostoloknak kinyilatkoztatja: 'Akiknek megbocsájtjátok bűneit itt a földön, annak meg lesz bocsájtva a mennyben is.' Hiába az apostolok hatalma, ha nincs ember, aki bocsánatot kérne!

Nem szoktunk prédikálni egy szentírási mondatról, pedig talán a legfontosabb. Jézus mondja: "Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?" Tudjuk, hogy Krisztus újra eljön majd, de talál-e még hitet a földön!

Egy ember életén belül is kérdés ez: lesz-e hite, amikor átlép a másik életbe! Ezért nem szabad elengednünk Krisztus kezét, segítsük tartani Krisztus kitárt karjait. Benn kell maradnunk abban a burokban, amely védelmez, hogy értem is imádkozzék Krisztus, védjen meg a Sátántól.

Kedves Testvérek! Nincs más mód, hogy megvédjük, megmentünk magunkat. Krisztus közelében kell maradnunk. Életünk minden percében, teljes tudatunkkal.

Szívszorító olvasmány mesél egy pappal történt esetről. Beteghez hívják a kórházba, öregember, egész életében templomba járó, egyháztanács tag, most súlyos állapotba került. Bemegy hozzá a pap, hozta az oltáriszentséget, de az öreg összeszorított szájjal csak azt sziszegi: 'Lejárt!' 'Mi járt le?' – kérdezi a pap. 'Az élet!' – vágja oda az öreg, és befordul a fal felé. Mit gondolt ez az öregember, mi járt le az élettel? Éppen, ha lejárt, akkor kell igazán Krisztus kezét fogni! Ha éppen akkor fordul el Tőle, akkor az egész élete hazugság volt, akkor egész életében csak üres szemforgatás volt a lelki élete. Nem azért járt misére egy életen át, hogy majd örök élete legyen?

Lépjünk be, kedves Testvérek, abba a burokba bűnbánattal, megtéréssel, imádsággal, és soha ne kerüljünk ki belőle, mert akkor védtelenek leszünk! Amikor az életünk lejár, akkor nem elfordulni fogunk, hanem éppen hogy megnyugodva léphetünk át az örök életbe, mert nem engedjük el Krisztus kezét, nem szakadtunk el Tőle.

2013. szeptember 8.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 14,25-33.)

Abban az időben:

Amikor Jézust nagy népsokaság követte, ő hozzájuk fordult, és így szólt:

„Aki hozzám jön, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivérét és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet az én tanítványom. Aki tehát nem hordozza keresztjét, és nem így követ, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki közületek tornyot akar építeni, vajon nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy van-e miből befejeznie? Mert ha az alapokat lerakta, de (az építkezést) befejezni nem tudta, mindenki, aki csak látja, gúnyolni kezdi: Ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni. Vagy, ha egy király hadba vonul egy másik király ellen, előbb leül és számot vet, vajon a maga tízezer katonájával szembe tud-e szállni azzal, aki húszezerrel jön ellene? Mert ha nem, követséget küld hozzá még akkor, amikor messze jár, és békét kér tőle. Tehát mindaz, aki közületek nem mond le mindarról, amije van, nem lehet az én tanítványom.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvéreim! 'Aki tehát nem hordozza keresztjét, és nem így követ, nem lehet az én tanítványom.'

Tudjuk, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje, amelyet hordania kell. De ez a kereszt életet jelent.

Aki jobban szereti apját, anyját, testvéreit, aki ragaszkodik bármi máshoz, mint Istenhez, azt nem kell gyűlölni, de nem méltó Krisztushoz. Isten az, aki minden és mindenki előtt előbbre való kell legyen az ember számára!

Miért élet Krisztus keresztje? Ezen el kell gondolkozni mindenkinek, mert az ember fél a kereszttől. Van az életünkben, el is fogadjuk azt, de megpróbáljuk egyedül cipelni. Krisztus nélkül ez elviselhetetlen teher, de Krisztus mindig kész segíteni, mert azt akarja, hogy életünk legyen. Ez azonban nem jelenti, hogy fájdalom nélkül hordozzuk keresztünket.

Testvérek, a fájdalom nem mindig rossz. Sőt. A fájdalom mindig tanít. A fájdalomban ott az élet. Akkor válik életté, ha ezt a fájdalmat Krisztus elé teszem. Krisztus segít hordozni az én keresztemet is, ha hozzá fordulok.

Sokan éreznek büntudatot, ha imádság közben elkalandoznak gondolatai. Kedves Testvérek, pedig ez nem baj. Ha elkalandozom, akkor valami fájdalmam van, valami gondom van. Valami nyomja a lelkem. Ilyenkor az lesz az imádság, hogy azt a gondomat, bajomat, fájdalmamat tárom Krisztus elé. Ez az igazi imádság, amikor mindent Krisztus elé teszek.

Ha elakadok a Miatyánkban, elkalandoznak a gondolataim, akkor nem kell gépiesen tovább mormolni, mert úgyis azon a másik gondon, bajon jár az eszem. Legyen hát az az imádság azzal, hogy Krisztus elé tárom bármilyen fájdalmamat a családommal, munkámmal, bármivel. Osszam meg azt Krisztussal.

'Uram, én mindent eléd teszek, légy velem a gondjaimban!'

Nem baj, kedves Testvérek, ha bajunk, fájdalmunk van. De ne önmagunkba forduljunk a bajunkkal! Az csak a depresszióba, a semmibe vezet, összeomláshoz. Krisztussal élet válik a fájdalomból. Bíz rá magad Krisztusra, mert élet fakad a fájdalomból, mert ha nem, előbb-utóbb összetör, összenyom a gond, a fájdalom.

Sokszor megtörténik, mondják: 'Atya, annyit imádkoztam, hogy a beteg gyermekem meggyógyuljon, mégis meghalt! Annyit kértem az Urat, hogy ne történjen meg a rossz, mégis bekövetkezett. Nem segít az Isten, elhagyott!' És ő hagyja el az Istent. Mi lesz vele? Ót nyomja össze a fájdalom, összetöri, mert nem Krisztussal együtt akarja hordozni a fájdalmát, hanem egyedül. Nem fogja bírni, összeroppan.

Gondoljanak Péter apostolra, Testvérek! Amikor a keresztről levették a halott Krisztust, eltemették, úgy tűnt, mindennek vége. Annyi mindent reméltek, annyi minden lelkesítette őket, és most vége. De Péter ekkor nem azt mondja, hogy mindez hiábavaló volt, most vége az életnek, nincs értelme tovább, nem bízik továbbra Istenben, hanem azt mondja: 'Visszamegyek halászni!'

Akármilyen nagy fájdalom éri az embert, akkor jó erre gondolni. Nincs vége a világnak, nem kétségbeesni kell, Istent kárhozzatni, hanem folytatni az életet Krisztusban bízva. A fájdalom nem lesz kisebb, hanem elviselhetőbb. Nem összetör a fájdalom, hanem új életre indít. Nem a fájdalmat kell elnyomni, pótszerekkel, pótcselekvéssel elhessegetni, hanem Isten segítségével, Krisztus kezét fogva elviselni kell, az életet folytatni kell. Ahogy Péter mondja: 'Visszamegyek halászni!'

A tanulság úgy kerek, hogy tudjuk azt is, Isten nem engedte, hogy visszamenjen halászni, sokkal fontosabb feladatot kapott. De ha kétségbeesik, ha összeroppan, mindarra nem lett volna képes.

Beszélgessen sokat Krisztussal, drága Testvérek! Munkába menet, vagy bármilyen út közben, amikor magukban vannak, lehet Krisztussal beszélgetni. Nem ócska bulvárlapok olvasásával kell az időt agyoncsapni, hanem értékessé lehet tenni minden percet azzal, hogy Krisztussal beszélgetünk. Minden gondunkat, bánatunkat, fájdalmunkat el lehet mondanunk neki. Sokszor lesz, amikor majd a választ is képesek leszünk meghallani. A Szentlélek segít. Rábízhatjuk magunkat.

Hány ember összeroppan, mert egyedül marad! Hányan válnak a környezetük terhévé, mert beleroppannak a nagy fájdalomba! Miért nem mernek egyedül lenni Krisztussal, pedig akkor már nincsenek is egyedül! Nem kell látványosan hordozni a világ fájdalmát, mert Krisztusnál nagyobb szenvedést senki sem hordozott. Éppen ezért vállalta, majd támadt fel a halálból.

Sokaknak földi pokol a fájdalom, de nem kell, hogy az legyen. Élet fakad a fájdalomból, ha Krisztusra bízunk magunkat a fájdalomban is.

2013. augusztus 25.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 13,22-30.)

Abban az időben Jézus tanított mindazokban a városokban és falvakban, amelyeken áthaladt. Így tette meg az utat egészen Jeruzsálemig.

Valaki megkérdezte tőle: „Uram, ugye kevesen üdvözülnek?”

Ezt válaszolta neki: „Törekedjetez beemenni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan próbálnak majd bejutni, de nem tudnak. A ház ura feláll és bezárja az ajtót, ti meg kint maradtok és zörgetni kezdtek az ajtón: Uram, nyisd ki nekünk! Akkor azt fogja nektek mondani: Nem tudom, honnan valók vagytok. Ti bizonygatjátok: A szemed láttára ettünk és ittunk, a mi utcánkon tanítottál. De ő megismétli: Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok egy szálíg, ti gonosztevők! Lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten országában látjátok, magatokat meg kirekesztve. Jönnek majd keletről és nyugatról, északról és délről, és helyet foglalnak az Isten országában. Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvéreim! Ezt a kérdést, amit ez az ember kérdezett Jézustól, hogy ki fog üdvözülni, mi nem merjük fölteni és nem is szabad föltennünk. Nem ránk tartozik. Meglepő, hogy Jézus válasza méltatja. Jézus nem azért jött el, hogy fecsegen, és azt, hogy ki üdvözül, azt még a Fiú sem tudja, csak az Atya és az, akinek az Atya kinyilatkoztatja.

Kedves Testvérek! Az, hogy mi lesz odaát, mellékes, nem fontos, ne érdekeljen minket. Az érdekeljen bennünket, hogy most mi van velünk, mi van velem, hogyan vagyok az Úristennel ma, az kell, hogy érdekeljen. Hiszen attól függ az odaát is! Az érdekeljen, hogy mi van bennem, van-e, ami elszakít az élő igaz Istentől, az érdekeljen bennünket!

Jézus egyébként soha nem válaszol a kíváncsi kérdésekre. Ez a kérdező pedig kíváncsiskodik, vajon érdemes-e törnie magát az üdvözülés miatt, ha túl kevesen részesülnek benne. Vagy bőven lesz hely, akkor meg minek erőltesse magát, valahogy majdcsak átjut. De ez biztosan nem így válik el. Minden ideát dől el. Ha biztosan állunk, akkor odaát is biztos lesz a helyünk, ha itt elbukunk, az odaát is elbukás.

Nem is a kíváncsiskodónak válaszol Jézus. Azoknak válaszol, akik hallgatnak rá. Azoknak, akik beengedik Őt az életükbe, akik hagyják, hogy formálja azt. Annak, aki kitarja a szívét és befogadja Istent. Ezen az úton érhető el, hogy az ember megistenüljön. Szép szó ez, kifejezi, hogy az ember képes teljesen átadni magát az Istennek, Krisztus szavát követve.

Kedves Testvérek! Biztosan ismerik a Titanic történetét. Ott vannak a nagy óceánon, a sötétben, hidegben, és süllyed a hajó. Tudni lehet, hogy nem mindenki fog megmenekülni. Remélik mindnyájan, hogy beférnek a csónakokba, de nincs olyan örült, aki épp arra lenne kíváncsi, hogy hányan is tudnak, fognak megmenekülni! Mindenki kapaszkodik, hogy megmeneküljön.

Ha ebben a világban, eléggé mocskos világban, süllyedni kezd valaki, akkor a megmentő kéz, Krisztus véres keze mindig nyúlik feléje. Alázattal, bűnbánattal lehet megkapaszkodni benne. A megváltó kézbe. Ez is milyen szép szó: megváltó!

Jézus nem vallásalapító, mint Mohamed, vagy Buddha, vagy Konfucius. Jézus megváltó minden ember számára, A Megváltó, A Megszabadító. A teológiában úgy áll, hogy az üdvözül, aki megszabadul, akinek megfogta az Isten a kezét. Akit nem enged elsüllyedni az Isten. De ehhez az embernek teljes szívvel kell tudnia mondani: 'Én Uram, Istenem!', ahogy Tamás apostol mondta.

Vianney Szent Jánosról mondják, a papok védőszentjéről, hogy egyszer egy egyetemista fordult hozzá, szeretett volna vele beszélgetni, mivel hírért vette, hogy ez a vidéki plébános milyen nagy tudású, nagy hatással van az emberekre. Odament hozzá és megkérte: 'Szeretnék a hitről beszélgetni!'. Ránézett Vianney Szent János, és azt mondta neki: 'Fiam, gyere, először gyónjál meg!' Nem mert a fiatalember nemet mondani, meggyónt. Utána megkérdezte az ars-i plébános: 'Akarsz-e még a hitről beszélgetni, fiam?' A fiatalember válasza: 'Nem, atya, mindent megértettem!'

Amikor Charles de Foucauld, Foucauld atya, amikor még istenkereső volt, ugyanígy járt. Odament ő is az abbéhoz és megkérte: 'Szeretnék a hitről, teológiáról beszélgetni!'. Neki is azt mondta: 'Fiam,

gyere, először gyónjál meg!’ Letérdelt, meggyónt. Utána megkérdezte őt is az abbé: ’Akarsz-e még a hitről, vallásról beszélgetni, fiam?’ ’Nem, atyám, mindent értek!’

Kedves Testvérek! Lehet értelmünket használva beszélgetni a hitről, de amíg le nem borulunk Isten előtt, le nem rakjuk terheinket, a belső szennyet, addig csak az öngazolás keresése lesz az. Hogy önmagát megmagyarázza, felmentéseket kreáljon az ember. De ha leborul, és nyitott szívvel kéri az Istent bűnei terhétől való megszabadításra, ha őszintén átadja magát neki, akkor az Isten nem engedi el a kezét, és már nemcsak az értelmével keresi az Istent, hanem a hit költözik a szívébe, lelkébe.

Manapság sokan tartják magukat vallási szakértőnek, vagy ezotériát terjesztenek, meg minden hasonló felszínes teóriában látják igazolva magukat. Kedves Testvérek! Mindez az ostobaság hol van az Isten megváltó szeretetétől! Mégis, miért fordulnak sokan ezekhez a ködös elméletekhez? Mert nem képesek letenni bűneiket! Mert nem képesek az őszinte megbánásra, a hibáik, a bűneik beismerésére. Nem képesek a gyónásra. Pedig ha képesek lennének lelküket megtisztítani, rögtön értenék is az Istent, megtalálnák a hitet.

Sokat gondolkodtam azon, mi lehet ez a szűk kapu, amiről Jézus beszél. Úgy vélem, ezek az élet terhei, amiket sokaknak bőven mér az Isten, de vállalják, hordozzák ezt a terhet. Az ő számukra lesz lehetséges átjutni ezen a szűk kapun. Az anya, aki eltemeti a gyermekét, és nem fordít hátat az Istennek. Akit elhagy a házastársa, de ő továbbviszi a gyerekekkel együtt a családot úgy, hogy mindehhez nem ereszti el Isten segítő kezét. Nem mondja, hogy ’miért tetted ezt velem, Istenem!’ Aki daganatos betegségben szenved, esetleg fiatalon, és nem veszi el a hitét, hanem Istenben bízva küzd a gyógyulásért. De nemcsak ilyen végletes helyzetben lévőkre utalhat Jézus, hanem mindenkire, aki vállalja az élet terheit.

A szűk kapu azoknak nyújt bejutást, akik ugyan szenvednek, nagy terheket kapnak az Istentől, de erre nem azzal válaszolnak, hogy elfordulnak Istentől, hanem a nehézségek éppen még erősítik is őket.

Azoké a szűk kapu, akik rábízzák magukat, egész életüket Istenre. ’Uram, itt vagyok, ennyire vagyok képes, Rád bízom magam!’ Ez a bizalom, Krisztus véres, de segítő kezének elfogadása az, ami átvisz ezen a szűk kapun.

’Halálotat hirdetjük Urunk’ – szomorú a szentmisében elhangzó mondat első része, de a második fele nagy vigasz – ’de hittel valljuk feltámadásodat!’

2013. augusztus 18.

Kedves Testvérek! A mai szentmisében Dr. Szentpéteri Ádám testvérünkről emlékezünk meg. A napokban temettük Ádám bácsit, aki oszlopos tagja volt ennek a kis egyházközségnek, segítője, támasza emberségével, jóságával. Nagyon sokszor volt itt a nyári szentmiséken, korán már itt ült, várta a szentmise misztériumának kezdetét. Nyugodjék békében, fogadja őt be atyai házába a Mennyei Atya!

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 12,49-53.)

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön. Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon. Keresztséggel kell megkereszteltetnem. Mennyire várom, hogy ez beteljesedjék! Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek, nem azt, hanem szakadást. Ezentúl, ha öten lesznek egy házban, megoszlanak egymás között: három kettő ellen, és kettő három ellen. Szembekerül apa a fiával és fiú az apjával, anya a lányával és lány az anyjával, anyós a menyével és meny az anyósával.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Kemény szavak ezek a mai evangéliumban! A való életünk jelenik meg. 'Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a világba!' Karácsonykor énekeljük: 'Dicsőség a magasságban Istennek, békesség a jóakarátú embereknek...' Most meg Jézus teljesen mást mond. 'Tüzet hoztam a világra, hogy szakadás legyen.'

Miért mond ilyet Jézus? Emlékezzenek, mit mondott Keresztelő Szent János: 'Én csak vízzel kereszteltem, da majd eljön utánam, aki tűzzel keresztel!'

Ez a tűz éget ki belőlünk minden szemetet. Ez a tűz, ami maga a Szentlélek, átjárja az ember életét.

Ahogy megboldogult János Pál pápánk megmondta, minden egyes emberben szakadék van. Ebben a mély szakadékban, a lelki szakadékban gyakran elveszünk. Ezért tanítja Szent Pál, hogy a lélek és a test egy. A világ a mai napig nem így látja az embert. Itt nyílik meg a szakadék. A világ azt mondja, hogy a test a világé. A lélekkel nem is törődik, azt meghagyja az Istennek. Sok ember átveszi ezt a felfogást azzal, hogy a test a világé, azt teszek vele, amit akarok, hisz anyagból van, nagyon nem kell törődni vele, a lélekkel meg annyit, hogy néha sóhajtozom kicsit, Istent emlegetem szemforgatva. Ez nem így van, Testvérek! A test is az Istené!

Nem szabad megengedni a test és a lélek szétválasztását! Nem megy úgy, hogy kicsit imádkoztatok, csak nehogy áldozatot kelljen hoznom, legyen csak meg a testem jóléte is, nehogy valamiben hiányt szenvedjek. Minden legyen, de ne kelljen sokat fáradni érte! Ez így nem megy, kedves Testvérek!

Ne feledjük el, hogy nemcsak akkor imádkozom, ha elmormogok egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet. A becsületes munkával is imádkozom! A tisztességgel, a jósággal, az igazságossággal. Minden cselekedetem lehet imádság. A jóságom, a szeretet cselekedetei megszentelnek engem.

Sokszor halljuk: 'Nem fizetnek meg, hát nem is töröm magam a munkában.' Elfelejtik, akik ezt mondják – és hányan mondják – hogy a munka az erkölcs része, a munka eredményéért dolgozik mindenki, ami nem a pénz. A munkát valaminek létrehozásáért végezzük, bármi legyen is az. Az érte kapott pénz másodlagos, ami jó esetben arra szolgálna, hogy a más által elvégzett munka eredményéért, amire szükségem van, azt ellentételezni tudjam ezzel az egyezményes értékmérővel, a pénzzel. De a munkát elsősorban nem a pénzért végezzük, ezért a munkát a létrehozott eredményéért szabad csak végezni. Hiszen valaki másnak készül a munka terméke, akinek szüksége van rá. Így erkölcsi felelősség a munka jó elvégzése. Erről hányszor, de hányszor megfélejtkeznek! Szinte természetesnek veszik, hogy a pénzzel mérik a munka értékét.

A munka megfizetése egy más dolog. Valójában nem a munkáért fizetünk, hanem annak eredményéért. Mindegy, hogy milyen hivatásról, milyen munkavégzésről beszélünk. Persze, hogy meg kell fizetni azt, amire szükségünk van, és más megteszi nekünk. De nem annak mennyisége a mérce, az erkölcsi mérce. Itt is tetten érhető az említett szakadás. 'Nem kell törnöd magad a jó eredményekért, hisz úgy sem vagy rendesen megfizetve.' Erkölcsi felmentést sugall ez a mondás és erkölcselenné tesz.

A tűz arra emlékeztessen, hogy egy legyek, egyben test és lélek. Ne a világi megítélés, vélemény irányítsa az életemet, hanem a feljebbvaló világ, amely a testet és a lelket egyként a jóra irányítja. Ne engedjük, Testvérek, hogy ez a kettéosztottság, ez a szakadék mélyüljön bennünk!

Itt, Európában még többé-kevésbé beleszületünk egy keresztény létbe, még van nyoma a keresztény mivoltunknak, de ahogy telnek az évek, ahogy elhagynak bennünket a szülők, nagyszülők, majd magunk is sorra kerülünk, úgy kerül egyre több ember egyre messzebb a keresztény gyökerektől. Hacsak nem döntenek időben amellet, hogy keresztényként éljenek.

Jézus erről beszél, erről a döntésről, ami mindenkinek kemény személyes döntése. Nem ájtatoskodás a kereszténység, hanem kemény döntés az Isten mellett.

Önök, kedves Testvérek, döntöttek. Hétről hétre, sokan még sűrűbben jönnek a szentmisére találkozni az Istennel, töltekezni Krisztus üzenetével, hogy aszerint éljenek.

'Uram, itt vagyok! Neked köszönök mindent, Veled akarok élni, hogy segíts helyesen élnem.' Ez a döntés az, ami a tüzet jelenti, amit magunkra veszünk, hogy minden rosszat kiégessen belőlünk.

Testvérek, a szentmise a forrás, nem hitoktatás, nem hittérítés. Az őskeresztényeknél ez úgy zajlott, hogy a szertartások kezdetekor bezárták a kapukat. Csak az maradhatott, aki már meghozta a döntését Isten mellett. Aki még bizonytalan, aki még nem döntött, az maradjon kívül, ott keresse az utat Istenhez. Nem arról szóltak az őskeresztények szertartásai, hogy egy kicsit érzelegjenek, ájtatoskodjanak, hanem hogy leboruljanak, bemutatassák Istenhez való ragaszkodásukat. Nem az volt a cél, hogy minél többen legyenek, hanem hogy együtt legyenek, akik már odaadták magukat teljesen az Istennek.

Kedves Testvérek, a tegnapi esküvőn hallottam meg egy szót, amit már ezerszer hallottam, de most először hallottam meg: 'Tisztelni és szeretni fogod-e?' Micsoda bölcs tapasztalat van az egyházunkban, ami ebben a szertartásbeli kérdésben megfogalmazódik! Nem fordítva, hanem a szeretet elé helyezi a tiszteletet. Hiszen a tiszteletben benne van minden. Ez egy leborulás. Ez egy önátadás. Így jelenik meg az isteni, a szakrális az esküvőn, az esküvői fogadalomban. Tisztelem a másikat, neki adom magam.

Ugyanígy adjuk magunkat az Istennek, ezért is kell viselkedésünkkel, még öltözetünkkel is kifejezni ezt a tiszteletet, amellyel Istennek adjuk magunkat. Minden szentmisében.

Legyen bennünk ez a tűz, kedves Testvérek, érezzék rajtunk ezt a tüzet! A családban is, ha bekerül egy vallástalan, ateista, ne ő legyen a hangadó, ne süllyedjünk az ő szintjére, csakhogy meg ne bántssuk. Érezze rajtunk a tüzet, ami őt égesse, belőle égesse ki a szennyet! 'Nem jövünk szentmisére, mert rokonok jönnek!' Akkor jöjjenek ők is, vagy ne is jöjjenek ebédre. A mi tűzünk legyen, ami őket égeti, ne ők oltsák ezt a tüzet!

Legyen bennünk a tűz, kedves Testvérek, Krisztus tüze, amely égeti a szennyet belőlünk is, másokból is! Mert ez a tűz nem elemészt, hanem megtisztít.

2013. augusztus 4.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 12,13-21.)

Abban az időben valaki odalépett Jézushoz a tömegből és megszólította: "Mester, mondd meg testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget."

De ő elutasította: "Ember, ki hatalmazott fel rá, hogy bírótok legyek és elosszam örökségeteket?"

Majd a néphez fordult: "Vigyázzatok és óvakodjatok minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete."

Példabeszédet is mondott nekik: "Egy gazdag embernek bőséges termést hozott a földje. Így okoskodott magában: Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termésemet. Tudom már, mit teszek: lebontom csüüreimet és nagyobbakat építek, oda gyűjtöm majd a termést és minden vagyonomat. Aztán majd elégedetten mondom magamnak: Ember, van annyi, hogy sok évig elég! Pihenj, egyél, igyál, s élj jól! - Ám az Isten így szól hozzá: Esztelen, még az éjjel visszakerik tőled lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad? - Így jár az, aki vagyont halmoz fel magának ahelyett, hogy az Istenben gazdagodnék."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Isten szeretete kiárad mindenkor és mindannyiunkra a Szentlélek által. Minden egyes szentmise az Isten végtelen szeretetéről szól. Az embernek ebben a szeretetben kellene élni. De hogyan lehet jól szeretni?

Az igazi szeretet nem önmagáért való, valami giccses hevület, hanem Isten szándékának követése, parancsainak megtartása. Minden körülményben.

Az evangéliumi történetben odamegy ez a talán jó szándékú ember Jézushoz, és megkéri, hogy intézze el neki az örökségét. Jézus határozottan, majdnem felháborodottan utasítja vissza: 'nem vagyok a bírátok!'

Kedves Testvérek! Nagyon sokszor összezavarják a keresztyeni szeretet mibenlétét azok, akik kívülállók. 'A keresztyeneknek mindent el kell tűrni a szeretet nevében!', avagy 'Neked a szeretet nevében el kell döntened az örökség ügyét!', ahogy az evangéliumban is mondja az az ember.

Nagyon sokan nem tudnak dönteni, kedves testvérek, nem vállalják a felelősséget, hiszen sokkal egyszerűbb elvárni azt mástól. Tegye meg más! Áthárítják a döntéseiket az Istenre, majd arra hivatkoznak, hogy az Isten műve, ami történt.

Nem jár a gyerek templomba, vagy hittanra, mert a pap ilyen-olyan, vagy majd ha felnő, eldönti, vagy ezer más okot találnak, hogy a döntésüket elhárítsák maguktól.

De az nem áthárítás, kedves testvérek, ha egy döntés előtt kérem az Istent, hogy adjon elég bölcsességet a jó döntéshez! Pedig hányszor elmulasztjuk a kérést, hányszor elmarad a munka megkezdésekor, vagy egy utazás megkezdésekor a kérés: 'Istenem, segíts meg, hogy jól döntsek, jól végezzem a munkámat, kellően óvatos legyek!' Ne mástól várjuk a megoldásokat, de Istentől kérhetjük a segítséget.

Dönteni viszont csak az tud, aki imádságos lélekkel él, Istenben él.

Kedves Testvérek, ez az evangéliumi rész is megpendíti a gazdagság-szegénység problémáját. Túl gyakran halljuk ezt a kérdést olyan formában, mintha ez lenne a világ fő problémája. Nem ez a legnagyobb baj a világban! Sőt ez nem is igazi gond! Nem kell egymással szembeállítani a gazdagot és a szegényt!

A gond az, kedves Testvérek, hogy nem tudjuk mi az, ami szükséges, amire szükségünk van, és mi az, ami fölösleges!

Az soha nem bűn, hogyha valaki többre törekszik, hiszen ez természetes. Már kisgyerekkortól kellene tanítani, hogy mire van szükség, és mi az, ami elhagyható, fölösleges, túlzás. A birtoklás, az önmagáért való birtoklás elkerülése lenne a cél.

Mindenféle formában birtokolni akar a mai ember. Anyagi, szellemi, kulturális vonalon, de még a szeretetbe is bevonják a birtoklást, amitől persze rögtön el is vész a szeretet. A férj birtoknak tekinti a feleségét, a feleség birtokolni akarja a férjét, hány ilyen történetet ismerünk, kedves Testvérek!

Aki mindent és egyre többet akar birtokolni, az elveszít mindent azáltal, hogy éppen a birtoklás tárgya veszíti értékét. Az ilyen ember nem is lesz boldog soha és nem lesz szabad.

Ugyanis a boldog ember szabad is egyben. Az Istennel élő embert nem a birtoklás hajtja, ezért boldog is lesz és egyben szabad is. Sok kiló arany birtoklása sem tesz boldoggá.

Soha ne hárítsuk másra a döntés felelősségét, kedves Testvérek, legyen az mindig a sajátunk! Bízhatunk abban, hogy ha tiszta szívvel fordulunk segítségért az Úrhoz, meg is kapjuk azt ahhoz, hogy jól döntsünk. És ez nagyon jó érzéssel, mondhatni boldogsággal tölthet el bennünket, mert az ilyen döntések a felelősségünknek való megfelelést jelentik, ami a legtisztább megelégedettséget hozza magával.

Az ilyen döntésekkel tudok jól válogatni is abban, hogy mire van szükségem valóban, és mit engedek el, mert nincs rá szükségem. Tárgyak tekintetében ugyanúgy, mint személyes kapcsolatokban. Mindehhez akkor nincs köze a birtoklásnak.

Kedves Testvérek, sokszor hívnak meg látogatásra, vendégségbe, és ilyenkor óhatatlanul látom a környezetet, amelyben meghívóim élnék. Higgyék el, ebből látni lehet, hogy kikhez jöttem. Milyen a lelkük. Mi fontos és mi nem a számukra. Sokszor látok teljes zavart.

Mikor látom a Buddha szobrot kirakva! Testvérek, nem a Buddhával van bajom, de hogy kerül egy ilyen szobor egy magyar, egy európai, állítólag keresztény kultúrán nevelődött ember otthonába? Vagy az indián maszk, vagy a füstölők? Mi közünk ezekhez, hogy kitegyük, mint kedves tárgyakat? A lelki sivárság felismerése okozza, Testvérek azt, hogy keresik a szakralitást, de rossz helyen. Mindenhol máshol, csak nem ott, ahol a gyökereink szerint a legkönnyebben elérhető lenne, a kereszténységben. Buddha, indián maszk, füstölők. Ugyanakkor viszont keresztet nem látni, Mária szobrot, képet, szentképet nem látni.

Rendet kell tenni a fejekben, kedves Testvérek, és a lelkekben! A rendetlenségben nem látjuk, mi a szükséges és mi a fölösleges.

Hányszor történik meg, hogy meghal a nagymama, mindjárt eladják a házát, kiszórják az ingóságait a szemétre. Hogy eladják a házát, még érthető, de az már kevésbé, hogy minden keresztet, szentképet gyorsan eltüntetnek. Engem hívnak, hogy nekem adják. Mi vagyok én, múzeum, vagy ószeres? Nem nekem kellene, hogy jelentsenek valamit ezek a tárgyak, amik a nagymamához tartoztak! Nem éppen ezek a tárgyak jelentenék egy családon belül a gyökereket, a keresztény gyökereket? És ezeket dobják kukába?

De reményt jelenthet, amit olvastam legutóbb egy európai uniós felmérésről. Azt kérdezték nagyon nagy számban az egész Unió területén, hogy az embereknek mi a három legfontosabb dolog az életben! Meglepő, kedves Testvérek, remélhetően mellbe vágta az uniós nagyfejűeket is: első a család, második a vallás, harmadik pedig az oktatás! Valami talán, úgy látszik, maradt az emberek lelke mélyén minden liberális rombolás ellenére.

Ne felejtsük, Testvérek, ezek valóban az életünk legfontosabb pillérei: a család, a vallás, az oktatás. A lakásban is láttassuk ezt! A tárgyak, amelyek körülvesznek bennünket, emlékeztessenek bennünket a hovatarozásunkra, keresztény gyökereinkre. Azok sugározzák felénk, hogy hol a helyünk. Legyen ott a feszület a falon, legyenek ott elhunyt szeretteink képei, legyenek jó, vallási témájú könyveink, Szűzanya kép, vagy kis szobor. Különösen ott, ahol alszunk, hogy az elalvás előtti lenyugvásakor ezeket lássuk magunk körül, ezek szóljanak hozzánk.

Adja Isten, hogy egyensúlyba hozzuk az értelem és a szív, a lélek rendjét magunkban, kedves Testvérek, hogy mindig sikerüljön felismerni, mi a szükséges és mi a fölösleges!

2013. július 28.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 10,21-24.)

Abban az órában Jézus kitörő örömmel dicsőítette az Istent a Szentlélekben, ezekkel a szavakkal: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak előtt, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked. Mindent átadott nekem Atyám. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú vagy akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.”

Majd külön a tanítványokhoz fordult, és így szólt: „Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok. Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok és nem látta, hallani, amit ti hallotok és nem hallotta.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ismét összejöttünk, hogy megszenteljük Szent Anna napját, egyben saját magunkat is Isten által. Isten mindig belép az életünkbe, mint ahogy a történelembe is belép. Belép a világba.

Sok ember tudja, hogy ez így van, de azért szeretné, ha Isten távol maradna, távol tartja magától. Nekünk, keresztényeknek, életünk része az Isten. Nem tartjuk távol magunktól.

Szent Anna, férjével Szent Joachimmal együtt leborult az Isten előtt, elfogadták Isten közelségét. Szent Anna, az imádkozó asszony előremutat az imádságával. Úgy lép be az üdvösségtörténetbe, mint mikor belépünk a templom előcsarnokába, előterébe és szenteltvízbe mártott ujjunkkal keresztet jelölünk magunkra.

Testvérek, soha ne felejtkezzünk el a templomba belépés előtt erről, még akkor sem, ha kinti szentmisére jövünk, hogy a szenteltvízzel megjelöljük magunkat a kereszt jelével! Valamikor kicsi gyerekként, a kereszteléskor kis fehér ruhácska jelezte a tiszta lelkünket. Később, ahogy növekedik a gyermek, a sok mindenféle zaj beszennyezi ezt a fehér ruhát. De mindig megvan a lehetőség, hogy mielőtt az Isten elé járulnánk, jelezzük a szenteltvízzel való kereszttételkor lelkünk megtisztítását. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten nevében.

Szent Annának tanítása az, hogy lépünk be az előcsarnokba, és tisztítsuk meg a lelkünket, hogy Isten közelébe juthassunk.

Testvérek, a Szentírás nem említi Szent Annát, konkrétan nem tudunk róla semmit. A szent hagyomány útján tudunk róla, a szájról szájra terjedő hagyomány által, amit nem szabad lenéznünk. A hagyomány által, amit az emberek a saját életükkel tettek hitelessé. A korai keresztények az életükkel hirdették, hogy jó az Isten, hogy jó Krisztushoz tartozni. Nem meggyőzték egymást, mint a szektások, hanem az életük szólt Krisztusról. A mindennapjaik sugározták az Isten jelenlétét életükben.

Mindenki arra vágyik, hogy szeretve legyen és maga is szeretni tudjon. De ezt csak Isten által érhetjük el. Oda kell borulni Isten szeretetéhez. Megtisztított szívvel. Elfogadva, hogy Isten belenyúl az életünkbe.

Szent Anna életébe is belenyúlt. Gondolják el, kedves Testvérek: hazajön a kislány, alig 15 éves, és mondja, Anya, babát várok, de ám a Szentlélektől! Ha ma hallanánk ilyesmit, mindjárt a bolondok háza jutna eszünkbe! Mert ennyire távol kerültünk az Istentől. Szent Anna imádságos lelkű asszony kellett, hogy legyen, akinek életében jelen volt az Isten, hogy ezt el tudta fogadni. Mert ismételtelen belenyúlt az Isten az életébe, de erre felkészült volt a lelke.

Kedves Testvérek, akinek Isten belenyúl az életébe, azt alaposan fel is forgatja! Akinek erre nem felkészült a lelke, az bele is roppan. Akinek nincs jelen az életében az Isten, az nem bírja ezt elviselni. Mert ez mindig teher, bár a végén kegyelemmé válik. Ehhez azonban felkészültnek kell lenni.

Ezért is jövünk, testvérek, rendszeresen a templomba, vasárnapról vasárnapra szentmisékre, hogy fel legyünk készülve. Hogy templommá váljunk! Azért jövünk templomba, hogy végül magunk is templommá váljunk!

Idejövök, hogy leboruljak: 'Uram, itt vagyok minden gyengeséggemmel, erőmmel, betegséggemmel, egészségemmel, örömmel, szomorúságommal, a boldogságommal, a keserűséggemmel! Uram, itt vagyok, fogadj el!' Ilyen lélekkel válhatunk magunk is templommá, kedves Testvérek.

János evangélista is így mondja: 'Nem tudjátok, hogy Krisztus templomai vagytok? Nem tudjátok, hogy Krisztus szent templomai vagytok?'

Ahhoz, hogy Krisztus szent templomává váljak, be kell lépnem az előcsarnokba, hogy megtisztuljak, nagy hittel, bizalommal, majd belépek, leborulok az Úr előtt, magamhoz veszem szent testét, és Krisztus templomává válok. Ha aztán hazamegyek, minden megváltozik, minden más lesz.

Ne gondolják, Testvérek, hogy felesleges az, hogy itt vagyunk. Ez az imádság, a könyörgések, ez az áhítattal teli muzsika nem vész a semmibe. Nem vész el, kedves Testvérek, hiszen Pál apostol mondja: 'Minden elpusztul, csak a szeretet és a szeretet cselekedetei nem!' Nem nagy teológiai fejtegetés kell ahhoz, hogy be merjünk lépni Isten hajlékába!

Most olvastam, hogy az imádság a legnagyobb művészet, mert az imádság az értelem és a szív cselekedete. Ha csak értelem van jelen az imádságnál, az még nem egyéb, mint hogy keresem az utat, keresem magam. De ha ott van jelen a szív is, akkor valami csodálatos lelki művészet kezd hatni. Ebben voltak óriások a szentek.

A francia történet jön eszembe a templomban rendszeresen üldögélő parasztemberről, aki a mezőre menet, onnan jövet mindig betér, és hosszan üldögél. A pap nem tudja mire vélni és rákérdez. A válasz ennyi: 'Én nézem az Istent és Ő néz engem!' Ez az imádság, kedves Testvérek!

Nincs más út a magyarság szempontjából, Európa, a világ szempontjából a sárból való felemelkedéshez, a megújuláshoz, mint az imádság, kedves Testvérek!

A családok előtt sincs más jövő, csak ha megtanulnak imádkozni. Milyen felnőtt lesz abból a gyerekből, aki soha nem látta imádkozni apját, anyját? Nagyon kevés találja meg a saját erejéből a helyes utat.

De van remény mindig! Most is több, mint egymillió fiatal veszi körül Ferenc pápát Rio de Janeiróban. És ő azt mondja nekik: 'Aranyam, ezüstöm nincs, de Krisztust hoztam nektek!' Ez a tömeg fiatal pedig örömmel imádkozik a pápával. Ez reményt ad, kedves Testvérek. Franciaországban is egymillióan mentek utcára, hogy megmaradjon az egy férfi, egy nő családmodell, mint minta. A filmfesztiválon, meg az a film kapja a fődíjat, amiben két lány esik egymásnak! És ezek beszélnek toleranciáról!

Az Újember újságban olvasom Zdenka Cecilia Schelingovának az élettörténetét. Alig tudtam aludni utána. 1913-ban született, belépett keresztes nővérnek, ápolónő lett Kelet-Szlovákiában, majd a kommunisták szétzavarták a rendjét. Ő továbbra is ápolónővéreként dolgozott, amikor 1952-ben bekerült egy pap betegként, akit Szibériába akartak száműzni. Uránbányába, hogy gyorsan elpusztuljon. A nővér azonban megmenti, kijuttatja a kórházból. Rájönnek, lefoglalják a nővért. Annyit verik, hogy elrúgosodik a melle, megoperálják. 12 évre ítélik, de 3 év után kiengedik, mert teljes roncs. És senki nem meri befogadni, nincs hova mennie. Ennyi testi és lelki szenvedés jutott neki, de kitartott, mert teljes életét adta oda az Istennek. II. János Pál pápa emelte a boldogok sorába.

Hány ilyen szörnyű történetet ismerünk ebből a korból! Meszlényi Zoltánt, akit másokhoz hasonlóan arccal lefelé, hátul összedrótzott kézzel dobták a sírgödörbe. De mindennek ellenére ki kell tartani, kedves Testvérek, mert van jövő, Isten újra és újra felemel. Szent Ferenc példa, aki minden rágalomra, sértésre, bántásra Isten dicsőítésével felelt.

A szeretet el nem múlik és a szeretet cselekedetei, azok eredményei fennmaradnak. Elpusztítani nem lehet. Szent Anna napján ezt vigyék haza, kedves Testvérek:

Eljöttem Uram Hozzád, a Te templomodba, hogy magam is templommá váljak nemcsak saját magamnak, de a családomnak, a hazámnak és az egész emberiségnek!

2013. június 30.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 9,51-62.)

Amikor már közel voltak Jézus szenvedésének és megdicsőülésének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy. Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, betértek a szamaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De azok nem fogadták be Jézust, mert Jeruzsálembe tartott.

Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, akarod-e, hogy lehújuk az égből a villámot, hadd pusztítsa el őket?”

De ő hozzájuk fordult, és megfeddte őket: „Nem tudjátok, hogy milyen lelkület van bennetek. Az Emberfia nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem hogy megmentse.”

Ezután másik faluba mentek. Történt pedig, hogy útközben valaki így szólt hozzá: „Követlek, bárhová mégy.”

Jézus így válaszolt: „A rókának van odúja, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.”

Egy másikat Jézus szólított fel: „Kövess engem!”

Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.”

„Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat – mondta neki –, te pedig menj, és hirdesd az Isten országát.”

Egy harmadik ezt mondta neki: „Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.”

Jézus így válaszolt: „Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Halljuk az olvasott Evangéliumban, hogy Jézus megszólítja az embereket. Az Isten mindig megszólít. Isten mindig az ember üdvösségét keresi. Az Ószövetségben a próféták által szól Isten. Ezek az igaz emberek, a próféták megnyílnak az Istennek, hogy közvetítsék Isten mondandóját. Jeremiás prófétát ismerjük talán leginkább. Milyen hányatott sorsa volt, de mégis nyitott maradt Isten szavára.

De olyanokról is szó esik az Ószövetségben, akik már nem hallották meg az Úr szavát. Mint Éli főpap, aki annyira sülyedt, hogy fiai már az áldozati húst is lopták, mégsem tett semmit, azaz teljesen alkalmatlanná vált az Úr üzenetének közvetítésére. De Sámuel próféta, akinek nevelését Élire bízták, ismét igaz ember maradt, meghallja az Isten szavát. Szólítja is az Isten: Sámuel, Sámuel! És ő válaszol: Uram, itt van a Te szolgád!

Jézus is szólítja az embereket. Nem mindenki hallja meg, amit mond. Ahogy halljuk az evangéliumi történetben, van, aki azonnal követi Őt, van, aki kifogásokat keres, halogatja, hogy kövesse Őt.

A mai ember is ilyen. A XIX. század óta vett fel sok ember páncélt az Isten ellen, az Isten helyett. „Nem kell az Isten! Megvagyok nélküle!” De ez az ember sok mindent veszít. A hallását. A lelki hallását, a szépre nyitott hallását is. Nem hallja a madarak énekében a csodát, nem hallja a szeretet hangjait, később a látása is sérül, nem látja a másik ember örömét, bánatát, érzéketlenné válik. Mert becsukta a fülét Isten szava előtt.

Aki nem hallja Isten szavát, az emberek szavát sem fogja hallani.

Emlékeznek Kirkegaard elbeszélésére, amikor a gyerekek bújósckáznak, és az egyiknek úgy sikerül elbújni, hogy nem találják meg, végül anélkül mennek haza, hogy megtalálnák. A szegény gyerek olyan, mint az istentagadók: 'Hát, engem miért nem keres senki?' A mai pogány, aki fennhéjázón utasítja el Istent, belül remeg, mert nem szól hozzá senki. Mert nem hallja, hogy szólítja az Isten.

Nem jobb lenne, kedves Testvérek, ha nyitva lenne a lelki füle mindenkinek Isten szavára? Nem maradna egyedül, mint a bújósckában a gyerekek, akiket nem kerestek meg.

Sokan vannak azonban ma is, akik meghallják az Isten szavát és követik. Itt, a mi kis egyházközségünkben is hány példa van rá, hogy meghallották az Isten szavát, követték azt, és szép életük lett. Nem kifogásokat kerestek, nem halogattak, nem állítottak feltételeket, hanem odaadták életüket azáltal, hogy nyitott lelkükkel hallották Isten szavát.

Sokszor emlegetem, mert érdemes, Szent Ferencet. Mindenről lemondott, az utolsó ruhadarabjáról is. 'Uram, itt vagyok!' – mondta. Mindenki bolondnak nézte. A közfelfogás szerint akkor is, most is bolond az, aki mindenről lemond, és az Úrnak adja magát. Ha látnak az emberek egy szerzetest, egy apácát, azon túl, hogy nem tartják normálisnak, elvárják azt is, hogy akkor dolgozzon éjjel-nappal ingyen. A betegápoló apácák dolgozzanak éjjel-nappal ingyen. A szerzetes, a pap dolgozzon ingyen. Ez súlyos és rosszindulatú félreértés, Testvérek! Valóban odaadták magukat az Úrnak, egész életüket, valóban másokért dolgoznak, de ezzel visszaélni, ezt ingyen-munkának tartani nagyon méltatlan.

Ugyanez vonatkozik a családban az édesanyákra, édesapákra is, akik odaadják magukat a családjáért. Sokszor visszaélnék ezzel a gyerekek, rátelepszene a szülőkre, ingyen-munkásként tartják őket.

Szent Bernadett, akinek Lourdes-ben megjelent a Szűzanya, szólott hozzá az Isten szavával, később zárdába vonult, apáca lett, de mindig vágyott vissza oda, ahol megjelent neki a Szűzanya. Egyszer aztán megengedték neki zárdabeli előjárói, és visszament oda titokban. Szégyenkezett azon, amit ott talált. Az üzleti szenny öntött el mindent! Azt találta, hogy sokan nem leborulni a Szűzanya előtt, imádkozni mennek oda, hanem hogy lecsavarható fejű, Szűz Máriát formáló műanyag üvegben vizet vegyenek a csodaforrásból, vagy egyéb giccses tárgyakat vásároljanak emlékbe. Szűzanya nem ezért jelent meg Bernadettnek, hanem hogy az üzenetével az embereket Istenhez vezesse!

A püspök uraknak kellene ezeket az árusokat onnan elzavarni, ahogy Jézus tette a templomban a kufárokkal, mert megszenteltségtenítik a vackaikkal, giccsseikkel a szent helyet! Nem műanyag Szűz Máriáért, vagy kacintó, világító Szűzanyáért kell odamenni. Hanem a szívedet kell odavinni, odaadni az Úrnak, kérni a Szűzanya segítségét ehhez.

Kedves Testvérek! Halljuk meg Isten szavát, mert ő szólít minket! Ne térítsen el a giccs, a szemét, tiszta szív kell az Isten szavát meghallani!

Ugyanilyen szemét és giccs, ha beengedjük lelkünkbe a pogány hókusz-pókuszokat. Mint a Pilis varázserejét. Meg a gondolatot, hogy a pálos szerzetesek nem is papok voltak, hanem táltosok, akik varázsoltak, sugárzó köveket teremtettek! Ilyen zagyvaságért érdemes megzavarni a hitünket?

Ha minden nap elmondjuk a Hiszekegyet, kedves Testvérek, akkor nem férkőzhet lelkünkbe az ilyen buta és káros, pogány vélekedés. Tiszta marad a szívünk, hallani fogjuk Isten szavát.

2013. június 16.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 7,36-50.)

Abban az időben:

Egy farizeus meghívta Jézust, hogy étkezzék nála. Betért hát a farizeus házába, és ott asztalhoz ült. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy Jézus a farizeus házában van vendégségben, alabástromedényben illatos olajat hozott. Megállt hátul, Jézus lábánál. Sírt, könnyeivel öntözte Jézus lábát, majd hajával megtörölte, és csókolgatta. Végül pedig megkenete illatos olajjal.

Ennek láttára a vendéglátó farizeus így szólt magában: „Ha ez próféta volna, tudná, hogy ki és miféle, aki érinti őt: hogy ez egy bűnös nő.”

Jézus akkor hozzá fordult: „Simon, mondanék neked valamit.”

Az így válaszolt: „Mester, beszélj!”

„Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mindkettőnek. Melyikük szereti most jobban?”

„Úgy gondolom az, akinek többet engedett el” – felelte Simon.

„Helyesen ítéltél” – válaszolta.

Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: „Látod ezt az asszonyt? Betértem házába, s te nem adtál vizet a lábamra. Ez viszont könnyeivel öntözte a lábamat, és hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg szüntelenül csókolgatja lábamat, amióta csak bejött. Aztán te nem kentél meg fejemet olajjal. Ez meg kenetet öntött a lábamra. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretted. Akinek keveset bocsátanak meg, az kevésbé szeret.”

Aztán így szólt az asszonyhoz: „Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az evangéliumi történeteket hallgatva általában az ember saját magát a jók közé sorolja. Nem ez a megfelelő hozzáállás, de az igen, ha beleéljük magunkat, behelyezzük magunkat a történetbe. Ily módon könnyebb megtalálnunk, mit is mond számunkra a szentírás. Mert ha kívülállóként hallgatom az evangéliumi történetet, akkor nemhogy nem értem meg a tanítást, de unalmas lesz számomra a jelenlét is. Unalmas lesz az egész szentmise.

Jelenlevőnek érezve magunkat a történet élővé válik és könnyebben értjük Jézus mondandóját. Ha már a szentmisére lelkiileg felkészülten érkezünk, akkor ez a belépésünk a történetbe is szinte magától megy, megtörténik.

Ez nem valami különleges állapot, kedves Testvérek, hiszen bármilyen hivatás, foglalkozás csak akkor űzhető hatékonyan, ha belép az ember a történetbe, ha átadja magát a hivatásának, a másik ember szolgálatának. Amikor ez a lépés sikerül, akkor lesz valódi a szolgálat, az áldozat, akkor szűnik meg a rossz és a jó oldal mérlegelése és csak az eredmény, a szolgálat számít.

A keresztséggel lépünk bele az isteni történetbe, hogy érthessük, élhessük azt. Az Isten kegyelme adja ezt nekünk, amit meg is kell őriznünk.

Pál apostol siratja a korinthusiakat a nekik írott levélben, amikor azok a keresztségük általi lelki megemelésük után visszaesnek a bűnbe: 'Hát ezért emelt meg benneteket az Úr? Ezért kaptátok a keresztségben a fehér ruhát? Hogy visszaesetek a bűnbe?'

Vagy tekintsük a keresztyénység kezdeti idejét, amikor már eltelt egy kis idő és elkezdnek veszekedni a hívek, hogy egymás fölé kerekedjenek. Hol van már az alázat, hol van egymás szolgálata, hol van a szeretet?

Ma is igaz, ránk is igaz, hogy ha már egyszer Isten segédelmével, a keresztség által benne vagyunk az ő világában, azt el ne hagyjuk! Legyünk tudatában annak, hogy honnan emelt meg bennünket az Úr! És ha elbotlunk, de megbánjuk, kérjük az Úr bocsánatát, újra felemel.

Ez az amiről szól nekünk a mai evangéliumi szakasz! Isten megbocsájt és felemel. Ezt mondja el ez a történet. Nem azt kérdi az Úr, ha bocsánatát kérjük, hogy 'mit követtél el', hanem hogy miként

jössz hozzá! Megbánásod szeretettel van-e telve Iránta! Ezt kívülállóként, szemlélődőként nem tudjuk megtenni. Ehhez benne kell lennünk Isten világában. Éreznünk kell Isten szeretetét.

Első péntekenként megyek az öregotthonokba és rengeteg panaszt hallok. Szinte csak panaszt. Volt azonban ott egy nagyon idős néni, akihez nem tudtam úgy menni, hogy ne a köszönet és hála jött volna az ajkára. 'Atya, engem az Isten nagyon szeret! Mindig olyan jó volt hozzám, nem tudom, mivel érdemeltem ezt ki!' Gondolják el, kedves Testvérek, hogy mennyi csapás érhetne ennyi idős korára, hiszen szörnyű történelmi kort kellett átélnie. De ő csak hálát érzett, nem panaszkodott. Nos, erről szól a mai evangélium. A bűnös asszonyról, aki örömmel és szeretettel veszi körül Jézust, és ő elfogadja ezt a szolgálatot, mert érzi a tiszta szeretetet, a mögötte megbújó bűnbánatot.

Ezt kell átélnünk ebben a történetben, kedves Testvérek, ezt a szeretetből fakadó szolgálatot és leborulást az Isten előtt! Az Isten mindig felemel, újra és újra, ha ilyen tiszta alázattal tudok leborulni előtte, tudom szolgálni Őt. Ezzel az Iránta való feltétlen bizalmamat mutatom, ahogy a történetbeli bűnös asszony.

Bízhatunk Istenben, hogy minden bűnünkből felemel. Mert nem a saját hajunknál fogva húzzuk ki magunkat a bajból, mint Hurvinek, vagy Münchhausen báró, hanem egyedül az Isten képes újra és újra kiemelni a sárból. Aki az önmaga erejében bíz, az hamar esik depresszióba.

Nem a bűn felett kell siránkozni, hanem azt kell tudnunk, hogy valaki szeret minket minden körülmény között. Sokan azonban félnek a szeretettől, ha valaki szereti őket. Attól félnek, hogy ezt a szeretetet viszonzni kell. Ha önzetlen, azaz tiszta szeretetet kapok, azt ugyancsak önzetlen, tiszta szeretettel lehet csak viszonzni.

Félnek sokan attól, ha szeretve vannak, pedig vágnak is erre. Mindenki vágyik erre. De érzik, éppen a tiszta szeretet megjelenésekor, hogy ezt ugyanezen a módon viszonzni kell. Sőt, mások irányában is ez az egyetlen kapocs. És ettől félnek. Pótcselekvések, felesleges ajándékozások takarják el a valódi szeretetet.

Újra eljutunk oda, annak felismeréséhez, mint minden alkalommal, hogy nincs más út, csak a tiszta, isteni szeretet útja az életben! Isten világába való belépést követően el ne hagyjuk azt. Éberan figyeljünk arra, hogy mindig tiszta legyen az ünneplőruha a szekrényben, és bármikor kellően tiszta legyenek azt felvenni! Ha erre éberan vigyázni tudunk, kérjük az Istent, hogy segítsen ebben, akkor meg is kapjuk ezt a segítséget, még ha megbotlunk is.

Kis Szent Teréz édesapja elvesztette a feleségét, az elméje is elborult. Két lány már belépett a karmelitákhoz apácának, Teréz is oda készült 15 évesen, apja pedig, ha néha kitisztult az elméje, a leírások szerint mindig csak hálát mondott az Istennek. Köszönte az életét, a lányait, mindent, a sok nyomorúsága ellenére. Mert előzőleg már belépett az Isten világába és érezte, megélte, hogy minden csapás ellenére vele van az Isten.

Velünk meg hányszor megesik, ha kis homokozónkba valaki beletenyere, összetapossa a homokvárat, hogy telesírjuk a világot, panaszkodunk jó hangosan.

Szegény Szent Ferencet milyen bolondnak tartották a maga idejében! Most meg még nyolcszáz év után is beszélünk róla. A tiszta szeretetéről. Don Boscot is eltiltották saját társai a gyerekektől, mert féltékenyek lettek az ő tiszta szeretetére. Mert nekik is úgy kellett volna szeretni! De ezek a szentek soha nem fordítottak hátat az Istennek, hanem éppen hogy azt mondták mindenfelé, mennyire szereti őket az Isten.

Soha ne feledjük, hogy benne vagyunk Isten világában, ragaszkodjunk is hozzá azzal a tiszta szeretettel, ahogy Ő is szeret minket!

2013. június 2.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 9,11b-17.)

Jézus egy magányos helyre vonult apostolaival. A nép megtudta és utána ment. Ő szívesen fogadta őket, és beszélt nekik Isten országáról, akik pedig gyógyulást kerestek nála, azokat meggyógyította.

A nap már hanyatlóban volt.

Odament hozzá a tizenkettő: „Bocsásd el a népet – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákon szállást és ételmet keressenek maguknak, mert itt elhagyatott helyen vagyunk.”

„Ti adjatok nekik enni” – válaszolta.

„Csak öt kenyérünk és két halunk van – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennivalót vegyünk ennyi népnek.” Mintegy ötezer férfi volt ott.

Akkor meghagyta tanítványainak: „Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban.”

Úgy is tettek. Letelepettek mindnyájan.

Jézus pedig kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Föltekintett az égre, megáldotta azokat. Majd megtörte, s tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. Miután mindnyájan ettek és jóllaktak, még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Úrnapja van. A szentmise lényegének ünnepe, a föltámadt Úr ünnepe, aki az oltáriszentségben jelenik meg köztünk a szentmisén. Az Úr a kenyér és bor színe alatt itt van az oltáron. Az Isten, aki megtörte a bűn hatalmát, feltámadásával önmagával táplál minket, hogy valódi életünk legyen.

Kedves Testvérek! A feltámadt Krisztusban az Ég és a Föld találkozik. Ez kell ahhoz, hogy az élet ne legyen egyfolytában hétköznapi, profán, azaz durva.

Mózes a hegyen áll az Úr előtt és kérdezi: 'Te ki vagy?' A görög fordítás szerint a válasz: 'Én vagyok, aki van!' A héber fordítás szebben szól: 'Én vagyok, aki veled vagyok! Mert Te, a magad erejéből nem vagy képes vezetni a népet.' A mai ünnep erről szól, minden szentmise erről szól: 'Én veled vagyok!'

'Ki vagy Te?' – kérdezhetjük, de ha nem is kérdezzük, akkor is: 'Én vagyok, aki veled vagyok! Szükséged van rám, mert egyedül nem bírod. Nem kell félned!'

A megtört kenyérben ott ez a misztérium: 'Én vagyok, aki veled vagyok!' Akinek hite van, érti ezt és él ezzel. Akkor vele van az Isten.

A megtört kenyérben ott az Úr. Nem az a lényeg, hogy a gyomromba kerül, hogy megrághatom-e, ahogy az első áldozók kérdezni szokták. Krisztus törte meg a kenyeret, ő adja nekünk eledelül. A lelkünk eledelül. Ezáltal lett az Ő kenyere, hogy Ő adta nekünk.

Vajon, miért a legfinomabb az édesanya főztje, süteménye, bármi, amit ő készít nekünk? Mert benne van ő maga, amivel nekünk készítette, minden szeretete, gondoskodása. Nem azért mondjuk, érezzük, hogy anyánk főztje a legeslegjobb, mintha ez igaz lenne. Biztosan akad, aki jobban készíti el azt az ételt, de ő idegen, nem az anyánk, aki számunkra a legfontosabb lény. Az én anyám – amelyben benne van a mi kapcsolatunk. Az én anyám, akinek húsából, véréből vagyok. Ettől lesz minden más, minden szebb és jobb.

Erről szól a szentáldozás is. A szentáldozásban az én szeretett Istenemet fogadom magamba, veszem magamhoz, akinek köszönhetem a létem. Mert benne van az 'én'. Az én szeretett Istenem, akivel ilyen bensőséges a viszonyom. Ha nincs benne az 'én', akkor üres lesz a szentáldozás maga, hétköznapi evés lesz a szentáldozásból. Nincs szakrális szintje.

Ha a karácsonyból eltűnik a szakralitás, kedves Testvérek, már csak a profán vásárlás marad, ezt jól ismerjük. De gondolkodtak-e azon, testvérek, hogy a megvett ajándékokról miért szedjük le az árcédulát? Biztosan nem, nemcsak azért, hogy ne lehessen tudni, mennyibe került. Azért, Testvérek, mert ezáltal lesz az én ajándékom a másik számára, megjelenek benne, személyessé

teszem ezzel a művelettel, ezzel a – nyugodtan mondhatjuk – szakrális művelettel. A címkétől megfosztott ajándék, a könyv, vagy ruhadarab, vagy játék, vagy bármi más, többé nem földhözragadt, materiális tárgy, hanem az én ajándékom. Szeretetemnek kifejezőjévé válik. Felemelem az ajándékomat az isteni szintre. Így találkozik az Ég és a Föld a karácsonyban is.

Kedves Testvérek! Nem lehet szakralitás nélkül élni. Illetve lehet, de az úgy is néz ki, ahogy látjuk magunk körül. Profán, durva módon lehet, de az nem valódi élet.

Emlékszem, katonakoromban fordult csak elő velem, hogy sehogy sem tudtam szentmisére menni. De egyébként életemben nem mulasztottam szentmisét. Még ha buliztunk is, a reggeli szentmise nem maradt el. Rosszul éreztem volna magam. A szentmisében a szentáldozás adja meg az erőt a továbbiakhoz. Az eucharisztia. A hálaadás. A szentáldozásban hálát adok az Istennek kegyelmeiért, azért, hogy velem van. Mert ő az, aki velem van.

Rá kell jönni arra is, kedves Testvérek, hogy az egész világ áldozik. Rendszeresen! A pogány, a hitetlen is. Csak nem tud róla, vagy nem tudatosodik benne. Amikor ételt fogad el, és azt megköszöni, akkor azt az áldozatot köszöni meg, amivel azt az ételt készítették számára. Ha bármit tesz érte egy másik ember, és azt ő megköszöni, akkor az áldozás. Egy áldozatot, egy szeretet cselekedetet köszön meg, fogad el, akkor ebben már a szakralitás is benne van, ha nem is tudatosan.

Hát váljék tudatossá!

2013. május 26.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 16,12-15.)

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek. Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Szentháromság vasárnapja van. Hihetetlen mélységű titok ez, a Szentháromság, amelyre hitünkben hagyatkozunk. Az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek nevében dicsőítjük az Istent. Nagy teológiai gondolkodók is, mint Aquinói Szent Tamás, sokat bölcsekednek a Szentháromságról, de ez sem elég ahhoz, hogy felfogjuk, elfogadjuk a Szentháromság valóságát. Ehhez is nyitott lélekre van szükségünk, kedves Testvérek! De megtapasztalni tudjuk ezt a valóságot, ha az Atya, a Fiú és a Szentlélek az életünk része.

Amikor átadjuk magunkat az imádságban, a Miatyánkban: 'Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy...' Ilyenkor érezzük az Atyát, hozzá fordulunk, mint atyánkhoz, várjuk, kérjük gondoskodását.

A Fiúhoz is mindennapi kapcsolat fűzi azt, aki a szentmisében, a szentáldozáskor 'Amen'-t, 'Hiszem'-et mond a szent ostyára, amit felmutat az áldoztató: 'Krisztus teste!' Ugyancsak élő lehet a kapcsolatunk a Fiúhoz, ha átéljük a húsvét teljes misztériumát, Krisztus szenvedését, teljes áldozatát és feltámadását.

De a Szentlélek eléggé ismeretlen a számunkra. Hogy ismerhetnénk meg, hogy lehetne élő kapcsolatunk a Lélekkel?

Törtém is a fejem erről, amikor a beszédre készültem, néztem a jegyzeteimet, mit mondjak erről a Testvéreknek! Eszembe jutott gyerekkoromban az érzés, amikor hazamentem az iskolából, boldog emlékű anyám ennem adott, majd leheveredtem a konyhában a priccse és elszunnyadtam. Mindig arra ébredtem, hogy be vagyok takarva. Testvérek, a Szentlélek az, aki betakargatja a lelkünket, amikor az fázik. Amikor nem mennek a dolgaink, amikor minden olyan zsákutcának tűnik, ilyenkor a Lélek az, aki megszimogat, betakar, segít.

Az Isten végtelen szeretetének megnyilvánulása a Szentlélek, aki segít, ha baj van. A Szentlélek mindentől függetlenül van, létezik, de amikor engem a Szentháromság nevében megkereszteltek, attól kezdve része leszek ennek a szent közösségnek, megkapom a Szentlélek támogatását.

Testvérek, az Isten nem magányos! Barsi Balázs atya mondja erről, hogy ha az Isten magányos lenne, akkor nem lenne barátság, nem lenne közösség, nem lenne szerelem. Az Isten nem egyedül van! Ő közösségben él az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben. Ezért van az életünkben barátság, közösség, szeretet, szerelem.

Dávid Ferenc, az erdélyi unitárius egyház alapítója alkotta meg az egyazisten-hitet, a Szentháromságot tagadó hitet. Nagyon törekeny dologra alapozta hitét, az egyházát! Miért törekeny ez, kedves Testvérek? Mert a Szentháromság közössége nélkül az egyazisten-hit könnyedén vezet a tévedésre, amely összekeveri Istent a sorssal. Ebből lesz az ezotéria, a csillagok állásának értelmezése, az előre elrendelt, kikerülhetetlen sors.

Az Isten nem sorsszerűség, kedves Testvérek!

Aki nem hisz a Szentháromságban, az Istent valamiféle sorsszerűségnek fogja tartani, gondolni. Ez valóban egy önmagának teremtett isten, aminek nincs köze az élő, igaz Istenhez. Azt mondják, a sorsszerűség miatt mindenben ott az Isten. De akkor a minden vált Igévé? A minden óv meg a bajtól, a minden váltott meg, hogy megszabaduljak bűneimtől, a mindenhez fordulok imáimmal?

Ha sikerült megtapasztalnom a Szentháromság közösségét, akkor már nem fog rajtam ez a semmitmondó sorsszerűség, a szeretetről felszínesen nyilatkozás, a felelősségmentes életet kínáló 'minden'.

A Szentháromság misztériumát a szentmisében lehet megélni, kedves Testvérek, amikor leborulunk a Szentháromság előtt, elfogadjuk az Atya, a Fiú és a Szentlélek áldását.

Az első keresztényeket, ha kérdezték, miért tartanak szertartásokat, amikor ezért halál jár, úgy válaszoltak, hogy ők már nem tudnak élni az Úr napja nélkül. Amikor a züllött Rómából kimentek a keresztények a dombokra és ott éltek, sokan rácsodálóztak a rómaiak közül, hogy így is lehet élni! Szeretben, békében, tivornyázás, mocskos erkölcstelenség nélkül? Mi is inkább így szeretnénk élni! – mondták sokan.

Maholnap Európa is eléri a letűnt Róma szintjét az erkölcstelenségben, csak legyen nekünk hová kimenni!

Ma reggel is mentem Pilisszentkereszt felé korán, és eszembe villant, a világon már ma is hányszor belekiáltották a világba sokan, papok, szerzetesek, nővérek: 'Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké!' Ez a mi valódi életünk, kedves Testvérek! Eképpen mindig megtapasztaljuk, hogy van Isten, jó az Isten és szeret minket. A Szentháromság a mi életünk.

Adja meg az Isten, Testvérek, hogy soha ne múljék el egy nap se, hogy legalább egyszer nem mondjuk: 'Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!'

2013. május 20.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 14,15-16,23-26.)

„Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad. Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni. Aki nem szeret, az nem tartja meg tanításomat. A tanítás, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem küldött. Ezeket akartam nektek mondani, amíg veletek vagyok. S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'A Szentlélek megtanít benneteket mindenre' – mondja az Úrjézus. A Szentlélek segít az életünkben. A tanítványok feje felett lángnyelvek jelentek meg és különböző nyelveken beszéltek. Ez azt jelenti, hogy megkapták mindazt a segítséget, amellyel képesekké váltak feladatuk ellátására, Isten szolgálatára.

Nem tudom, Testvérek, hogy van-e Önök között, akinek lángnyelvek megjelentek, vagy különböző karizmákat kapott, hirtelen különböző nyelveken szólaltak meg, nekem nem jutott ilyen osztályrészemül. De egyet megtapasztaltam, a nagy-nagy lelki ürességet. Sokszor. Az ember lelke nagyon sokszor üres.

Mit tud tenni az ember, ha megérzi ezt a nagy ürességet? Mint a költő, aki egyszer csak nem képes verset írni. Nem rímeket, mert az csak gyakorlás kérdése, hanem mondandója nincs. Vagy a festő, akinek nincs ötlete, mit fessen vászonra. Minden ember ismeri ezt az érzést, amikor nem megy semmi, csak a nagy ürességet érzi. Ez nem kellemes állapot, de ha ezt az úrt az Istennek ajánljuk, akkor Ő be is tölti majd azt.

Az Isten úgy teremtett bennünket, hogy mindig áhítozzunk a forrás után.

Tegnap szó volt arról, hogy a pünkösöd az újjászületés, az újjáteremtés ünnepe. Az üresség megtapasztalása nem tragédia, sokkal inkább lehetőség. Lehetőség az újjászületésre.

Az ilyen ürességet nem kell, nem szabad teletömni emberi pótcselekvéssel. Nem kell elfedni hangoskodással, élvezetekkel. Ezt az ürességet nem kell elnyomni. Hagyni kell, mert életszentséggé válhat azáltal, hogy beengedem a Szentlelket, amely majd feloldja ezt az ürességet.

Amikor Antiochosz római hadúr erőszakkal betört Kr.e. 187-ben a jeruzsálemi templom Szentek Szentélyébe, csak ürességet talált. Nem értette, hogy mit tartanak a zsidók ebben a nagy ürességben szentnek. Nem értette, amit a zsidók már régen tudtak, hogy ahol üresség van, az hely Isten számára, aki ki is tölti a Neki fenntartott úrt. Szeretetével tölti ki, mert Isten a szeretet, Belőle csak szeretet tud áradni és árad is, ahol helyet hagynak, ahol Számára hely van.

Ezt a forrást kell megtalálnunk és megtartanunk, hogy életünk legyen. Erre kell képessé tennünk magunkat. A lelki üresség ezt megadja, ha nem tömjük tele felesleges kacattal, hanem tiszta hittel fenntartjuk az Isten szeretete számára, az isteni Lélek számára, a Szentlélek számára.

Az üres emberi lélek megtelik az isteni szeretettel, mert az Isten mindig adni akar. Ha erre a befogadásra képessé válunk, megtapasztaljuk az isteni kegyelem működését az életünkben. A Szentlélek eligazít bennünket a legnehezebb helyzetekben is. Megkapjuk az éppen odaillő, megfelelő szavakat. De ehhez imádságos lélekkel tisztán kell tartanunk a helyet magunkban.

Érdeemes olvasni a szentek életéről. Nem a giccses történeteket, hanem a valódi leírásokat. Azokból érteni fogjuk a lelki úr hatását. Nem lázadoznak, nincs lelki hangoskodás a szentekben, alázattal, csendben hagyatkoznak Istenre, hagyják, hogy lelkük terét Isten töltsse fel szeretetével. És aszerint engedik vezetni életüket. Így képesek minden helyzetben jó döntéseket hozni, bármire is vonatkozzanak azok.

Ez az üresség azonban fájdalmat okoz, szenvedést okoz. Sokszor nem értjük, most miért van ez velem. De az ilyen helyzet tesz alkalmassá a saját újjáteremtésemre, amit Isten meg is tesz. Így kapom meg a magam pünkösdjét, a magam életszentségét. Másképp nem megy.

Az egész kereszténység alapja a lelki tisztulás élményének a megszerzése, a forrás megtalálása, az újjáteremtésre alkalmassá válás. Isten a forrás, kedves Testvérek, és az üres, de tiszta lélek a képesség, a befogadás képessége.

Az üres tekintetek, a lelki üresség persze nem ezt a kiüresedést jelenti, hiszen az az üresség zárt tereket jelent. Oda nem tud kiáradni az isteni Lélek, mert zárva vannak azok a terek.

Az Istennek nyitott, de üres lélek fájdalmat okoz. Hiányt jelez. Az isteni Lélek utáni sóvárgást okoz. De nem kell aggódni, mert Isten minden ilyen teret saját szent Lelkével kitölt. Onnantól kezdve működik is a Szentlélek és segít, vezet, megtart.

Nem nagy csodákra kell várni, lángok megjelenésére a fejünk felett. Nem látványos a Lélek kiáradása, de magunkban érezzük a jelenlétét, a működését.

Gondolkoztam, hogy nekem mi mutatta meg az igazi pünkösdt. Boldog II. János Pál halála. Az volt pünkösöd, de nemcsak az én számomra, hanem a világ számára is felmutatta, mi a pünkösöd. Amikortól haldoklott, az egész világ lélekben megállt, üressé kezdett válni. Függetlenül vallástól, világnézettől. Mindenki felismerte, hogy egy nagyon jó ember, egy szent távozik. Fájdalommal fogadta mindenki, de benne volt az öröm, hogy általa valami sokaknak ismeretlen erő, de jó jött el a világra. Egy nagy pünkösödöt hozott a világnak.

2013. május 19.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 20,19-23.)

Abban az időben:

Amikor a hét első napján (Húsvétvasárnap) beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek!” Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” E szavak után rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Szerencsére a Szentlélek sokkal erősebb, mint ahogy most is válaszoltak a Testvérek az 'Áldunk Téged, Krisztus'-sal. Ha ilyen gyengén válaszolna nekünk is a Szentlélek, akkor már rég nem lenne egyházunk. Testvérek, sokszor nincs meg bennünk a kellő erő. Így aztán a világ nem is hallja a hangunkat. Nincs erőnk tanúságot tenni Krisztusról, mert kicsinyes bajainkkal vagyunk elfoglalva.

De Jézus Krisztus tisztában volt a mi erőnkkel, a Mennyei Atya tisztában van az erőnkkel, hogy mire vagyunk képesek. Ezért ígéri meg apostolainak Jézus, hogy elküldi a vigasztalót. 'Elküldöm a Szentlelket, ami majd megerősít benneteket, hogy életetek legyen.'

A pünkösd az Atya szeretetének kiáradása az emberi szívekbe. Az Atya szeretete kiárad, hogy az emberek befogadhassák az életüket irányító Szentlelket. Hogy ereje legyen tanúságot tenni életével az Istenről. Hogy ember maradjon az ember, aki a maga erejéből erre nem képes.

Kedves Testvérek! Az ósbűn által az addig egységes ember kettészakadt: a lélek az égé lett, a test az anyagi világé. Évezredekig vergődött az ember ezzel a kettősséggel, amíg Jézus Krisztus el nem jött, hogy az ember újra egységes legyen, egységet alkosson a lelke és a teste. A krisztusi szeretet, Krisztus feltámadása által ismét egységbe vont a testet és a lelket, hogy ismét teljes legyen, hogy ebben az egységben befogadhassa az Atya szeretetét. Krisztus feltámadásával újjá teremtette az Isten az embert.

A pünkösd az újjáteremtés ünnepe!

Ennek köszönhető, hogy van életünk, van egyházunk, ezért nem kudarc a kereszténység! Mert az Isten újjáteremt bennünket. Újjáteremt a szentmisében, az eucharishtiában, a keresztségben, a házasság szentségében, a gyónásban, a szentségekben. Ezért lehetünk bizakodók, ezért nem kell félnünk. Mert az Isten megadja az újjáteremtést a szentségekben a Szentlélek által. De csak azt az embert lehet újjáteremteni, aki befogadja a Szentlelket, aki képes befogadni a Szentlelket, aki nyitott Isten szeretetének befogadására.

Testvérek, egy csukott könyv tartalma nem mond semmit, nem ad semmit. Ha nem nyitom ki akár a legdíszesebb Szentírás-kötetet, akkor az nem mond számomra semmit. A külseje lehet akármilyen műves, elolvashatom a feliratot, de a tartalmáról nem tudok meg semmit. Aki nem nyitja ki a lelkét az Istennek, annak nem képes átadni a szeretet lelkét, a Szentlelket. Azt nem képes újjáteremteni az Isten.

Az Isten nem várja el, hogy a csukott könyv tartalmát kitaláljuk, de nekünk kell kinyitnunk a könyvet, hogy Isten üzenetét olvashassuk a Szentírásban. Isten nem várja el tőlünk, hogy egyedül birkózzunk meg az élet nehézségeivel, tudja nagyon jól, hogy egyedül erre nem vagyunk képesek, de elvárja, hogy nyitott legyen a lelkünk a Szentlélek befogadására. És a Szentlélek majd segít minden nehézségben.

Jézus mondja is: 'Ha bajba kerültök, én majd megadom ajkatokra a szót. Ha az előljárók elé citálnak benneteket, én majd megmondom, hogy mit mondjatok.'

A lelkünket nekünk kell nyitva tartani, készre arra, hogy jöhessen a segítség. Hiába kapta meg valaki a keresztséget, volt elsőáldozó, vagy járt egyházi iskolákba, ha a hite nem marad élő, ha a lelke nem marad nyitott. Egy életen át! Akinek bezáródik a lelke, annak nincs újjászületés, újjáteremtés. Annak nincs pünkösd.

'Nincs szükség szalon-keresztényekre!' – mondta Ferenc pápa a múlt héten. A szép kötet Szentírás nem arra való, hogy a könyvespolcot díszítse. Az nem ér semmit, mert nem mond semmit. Ki kell nyitni, hogy olvashassuk, hogy mondjon valamit. Minden ember élete is ilyen könyv, amibe beleír az Isten, ha nyitva van. Beleír, beleírja azt, ami nekünk szól, a mi életünkre igaz, nekünk segít, csodálatosan.

Régen léleknek nevezték a lakosságszámot: 'Hány lélek lakik ebben a faluban?' Akkor még világos volt mindenki számára, hogy a lélek és a test egy és ugyanaz. Ezt a lelket, ezt a lélek-test egységet emeli fel az Isten, ha hagyjuk.

Olyan szép és kifejező a szentmise szövegében: 'Őáltala, Ővele és Őbenne'. Ez a három szó mindent összefoglal. Ezt kell elfogadnunk és hagynunk, hogy áthasson bennünket a Szentlélek. Nyissuk ki a lelkünket, kedves Testvérek, hogy megtörténhessen az újjászületés.

Minden nap, minden percben.

2013. április 28.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 13,31-33a.34-35.)

Abban az időben:

Amikor az áruló Júdás kiment a teremből, Jézus beszélni kezdett: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne. Ha Isten megdicsőül benne, Isten is megdicsőíti őt saját magában, sőt hamarosan megdicsőíti. Fiaim, már csak rövid ideig vagyok veletek. Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Új parancsot ad nekünk Jézus Krisztus ebben az evangéliumi részben. Miben új ez a parancsolat? 'Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!' 'Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!' Ezek nem új parancsok! Az Ószövetség, a Tízparancsolat már tartalmazza az egymás szeretetére felszólító parancsot. Mi akkor az új Jézus Krisztus szerint, hiszen mondja: 'Új parancsot adok nektek.'

'Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.'

Most sem szabad felszínesen hallgatni az Evangélium tanítását, alaposan át kell gondolni minden mondatot. Mert ha felszínesek maradunk, nem látjuk meg a lényegét, és rejtve marad előlünk, amit Krisztus mondani akar, azaz éppen Jézus Krisztus marad ismeretlen előttünk. Ami pedig ismeretlen, attól fél az ember. Amitől fél, azt nem szereti az ember. Akkor tévútra kerülünk, előítéletet hoz ki belőlünk.

Át kell gondolni, kedves Testvérek, minden mondatot, amit az Evangéliumban olvasunk!

Most éppen a szeretetről olvasunk, és ha ezt nem alaposan gondoljuk át, felületes marad a fogalmunk a szeretetről. Általában ilyen felületes szeretet-kép van az emberekben, valamilyen giccses 'szeressük egymást' fogalom. Borzasztó az, kedves Testvérek, amikor a szeretetet lefokozzák az érzelgősség szintjére. Sokan, nagyon sokan nem tudnak felnőni a valódi szeretethez, ami Krisztus maga. A színlelt szeretet üres.

Az történik ilyenkor, hogy összekeveredik az igazság a szeretettel. Gondolják el, ha valaki megmondja az igazságot a másiknak, akkor legtöbbször azt váltja ki vele, hogy 'az illető engem nem szeret'. Az igazságra való figyelmeztetés nem szeretetlenség. Csak akkor tűnik annak, ha nincs jelen Krisztus, ha nincs jelen a mély hit.

Az Ószövetség embere, kedves Testvérek, félt az Istentől. Innen van az istenfélelem kifejezés, ami ma már más tartalommal kell, hogy bírjon. De akkor reszkettek az Istentől. Ez a félelem tartotta vissza őket a rossztól, a gonosz tettektől. Még nem is oly régen a keresztények is fenyegetőztek Istennel: 'Vigyázz magadra! Lát az Isten! Nehogy rossz légy!'

Mit mond erre Jézus éppen ebben az evangéliumi szakaszban: 'Arról tudják majd meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.' Máshol meg: 'A barátaim vagytok, ti tudjátok, hogy miket cselekedtem, mikre tanítottalak benneteket, tehát ismertek engem!'

Jézus ezzel mond újat: 'ti ismertek engem, én is ismerlek benneteket', azaz nem félünk egymástól, képesek vagyunk egymást szeretni. Az Isten Fia saját barátjának mondja az embert.

Ezért mondhatja János evangélista is: 'Akiben szeretet van, nincs benne félelem!' Aki ide eljut, az társa lesz Istennek. Az tud igazán szeretni!

Erre tanít az Evangélium. Az igazi szeretetre. Az Evangélium mégsem valamiféle propaganda, nem egy termék, amelyet 'el kell adni' a mai marketinges szóhasználat szerint. Széles körben beszélnek így nemcsak az Evangéliumról, de a vallásról is. 'Válságban van a vallás, mert nem tudja jól eladni magát.' 'Így és így kéne másképp tenni, oktatni, a küldetést megfogalmazni, hogy jól eladható legyen a termék, a vallás.' Testvérek, a vallás nem termék! Az első keresztények tudták ezt, nem propagandát hallgattak, hanem megélték a hitüket.

Szent Ferenc sem akart mást. Mostani pápánk, Ferenc pápa sem akar mást. Amikor Szent Ferenc bement a papi hatalmasságok közé, így fogalmazott: 'Engedjétek, hogy az Evangélium szerint

élhessek!' Nekünk sem lehet más célunk, csak annyi, hogy megtanuljunk az Evangélium szerint élni.

Ha nem ezt tesszük, akkor az csak propaganda, aminek semmi értelme sincs. Mert akkor csak a félelem marad meg. A félelem pedig az életben a legrosszabb tanácsadó.

Láttam nemrég egy plakátot az út szélén, egy buszmegálló falán. A képen két gyerek áll, egy fiúcska és egy kislány, talán testvérek. Tartanak egy kartondarabot, amelyet az autóstopposok szoktak, amire felírják a célállomást, ahová szeretnének eljutni. A kisfiú felemelt mutatóujjal stoppol, el akarnak jutni valahová ők is. A gyerekek tábláján nem egy városnév van, hanem egy másik cél: 'Oda, ahol szeretetnek!' Oda vágynak.

2013. április 14.

Evangelium Szent János könyvéből (Jn. 21,1-19.)

Feltámadása után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tibériás-tó partján:

Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kávából való Natanael, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Megyek halászni.” „Mi is veled megyünk” – felelték. Kimentek és bárkába szálltak.

De azon az éjszakán nem fogtak semmit. Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az. Jézus megszólította őket: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” „Nincs” – felelték.

Erre azt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok.”

Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúzni a tömérdek haltól. Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: „Az Úr az!” Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe. A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire. Amikor partot értek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret.

Jézus szólt nekik: „Hozzatok a halból, amit most fogtatok.” Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely tele volt nagy hallal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló.

Jézus hívta őket: „Gyertek, egyetek!” A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: „Ki vagy?” – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik, ugyanígy halból is.

Ez volt a harmadik eset, hogy a halból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ha előszörre hallgatjuk a felolvasott evangéliumi szakaszt, csak arra gondolunk, milyen jószágos volt Jézus a halászó tanítványaihoz, segített nekik a halfogásban. Nyilvánvaló, hogy nem ezt kell kihallanunk a történetből. Ez egy átfogó összefoglalásnak is vehető, hiszen János evangéliumának ez már a 21. fejezete, szinte lezárása az evangéliumának.

Mi is hát ez az összefoglalás, mit olvashatunk ki ebből a 21. fejezetből?

Harmadszor jelenik meg ebben a történetben Jézus a tanítványoknak a feltámadása óta. Alig múlt el húsvét. A tanítványok nemigen tudnak mit kezdeni még a feltámadás tényével, zavarban vannak. Hiszen mind az apostolok, mind az összes jézuskövető a húsvét történései nyomán azt élték meg, hogy mindennek vége, Jézus meghalt, az együtt töltött szép időszak lezárult.

Sokan abban az időben, de sokan még ma is úgy akarják maguk számára feloldani a feltámadás tényét, hogy Jézust nem embernek tartják, hanem szellemnek. Ebben a történetben Jézus megadja ezekre a választ, nem engedi a ködösítést.

A tanítványok is, annak ellenére, hogy már megbizonyosodtak a feltámadt Krisztus létezéséről, továbbra is lezártnak érzik életük Jézussal töltött idejét, visszamennek eredeti foglalkozásukhoz. Meg kell élni valamiből, mondják maguknak, még ha a korábbi megjelenésekkor mindig megkapják a küldetést Jézustól, nehezen fogadják el, nehezen fogják fel. Újra és újra elbizonytalanodnak, gondolkodásuk még mindig földhöz ragadt.

Pedig Jézus mindannyiszor közli velük a feladataikat: 'Menjetek, tanítsatok minden népet, én emberhalásszá teszek benneteket, kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, hirdessétek, hogy elérkezett az Isten országa!' A tanítványok értik is, meg nem is. Egyszerű emberek, lassan érik meg bennük tett.

Ebben a mai evangéliumi történetben Jézus a legzseniálisabb teológiai tanítást adja a tanítványoknak: 'Adjatok enni! Fiaim, nincs valami ennivalótok?' Ez válasz azoknak is, akik a feltámadt Jézus Krisztust szellemnek tartották, tartják. Egy szellem nem kér enni!

Ezzel a legalapvetőbb kérdéssel, az ennivaló említésével Jézus úgy lép be ismét a tanítványok életébe, hogy jelzi, ő hús-vér ember, nem szellem, tanítása nem elvont elmélet, hanem a való élet.

A tanítványoknak nem sikerült a halfogás, nem fogtak semmit, nincs mit enniük és enni adniuk. Jézus erre ismét közvetlenül beavatkozik az életükbe, segít: 'Dobjátok ki a hálót a jobb oldalra!' És erre óriási tömeg halat emelnek ki a hálóval.

Krisztus nélkül nincs halfogás, kedves Testvérek! Isten nélkül mindig üres marad a háló. Aki viszont Krisztus tanítása szerint él, cselekszik, annak mindig lesz 'fogása', Istennel élőnek mindig lesz halfogása. Aki egyszer igent mondott az Istenre, ahhoz újra és újra visszatér az Isten, nem hagyja el.

Krisztus is visszatér a tanítványokhoz, mert látja, érzi, tudja, hogy még mindig nem fogták fel, tették magukévá a teendőiket. Újra és újra megadja nekik az isteni szeretet irányítását.

Mi sem vagyunk mások, velünk sincs másképp. Ha egyszer már valaki igent mondott Istenre, azt nem hagyja el, és gondoskodik arról, hogy mindig legyen a hálóban minden, ami az élethez szükséges. Tamás apostol imádságát kell tudnunk átélni: 'Én Uram, én Istenem!' És Krisztus mindig visszajön hozzánk, nem hagy egyedül, és megkérdezi: 'Van valami ennivalód?'

Kedves Testvérek, figyeljék meg azt ebben a kérdésben, hogy mennyire földközeli, az élet legelemibb elevenére tapint! Jézus Krisztus leereszkedik az ember legelemibb szintjére, hogy onnan emeljen meg bennünket. Gondolják meg, milyen nehéz egy ilyen kérdést feltenni! A teljes önfeladást, kiszolgáltatottságot jelenti az ember számára, ha enni kér. Vagy éppen a feltétlen bizalmat, amivel odafordul a másik emberhez. Még családon belül is így van. Ez a szeretet legmagasabb fokát jelenti, ha valaki ilyen kérdést képes feltenni.

Jézus ezért fordul ilyen kérdéssel tanítványaihoz az evangéliumi történetben. Ezt a feltétlen bizalmat mutatja fel. Ezzel a bizalommal éri el, hogy majdnem mindegyik tanítványa eljut a vértanúság magaslatára, amelyben hitükért még a halált is vállalták. Eljutottak a húsvét utáni ingadozásból, kételyből a hit legmagasabb fokára.

Adja meg az Isten, kedves Testvérek, hogy mi is meg tudjuk járni ezt az utat, és jussunk el a hit magaslatára, képesek legyünk igent mondani Krisztusnak! Krisztus nem tolakszik, de bizonyosak lehetünk abban, hogy ha igent mondunk neki, Ő soha nem hagy el bennünket!

2013. március 30.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 24,1-12.)

A hét első napján kora hajnalban az asszonyok kimentek Jézus sírjához, s magukkal vitték az előkészített illatszereket is. A kő el volt hengerítve a sírtól. Bementek, de az Úr Jézus testét nem találták. Még fel sem ocsúdtak meglepetésükből, amikor két férfi jelent meg mellettük, ragyogó ruhában. Ijedtükben a földre szegezték tekintetüket.

De azok így szóltak hozzájuk: „Miért keresitek az élő a halottak között? Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában járt: Az Emberfiának a bűnösök kezébe kell kerülnie, fölfeszítik, de harmadnapra feltámad.” Erre eszükbe jutottak ezek a szavak.

A sírtól visszatérve mindezt hírül adták a tizenegynek és a többieknek. Mária Magdolna, Johanna és Jakab anyja, Mária s néhány más, velük lévő asszony hozta a hírt az apostoloknak, de azok üres fecsegésnek tartották, és nem hittek nekik. Péter azonban menten a sírhoz futott. Benézett a sírba, de csak a lepleket látta ott. Igen elcsodálkozott a történeteken, és hazament.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'De azok üres fecsegésnek tartották, és nem hittek nekik.' Nem hittek nekik!

Egy történet szerint egy hindu fiú 277 napot hanykolódott a tengeren, míg partot nem ért, és közben sok-sok állatot vett fel, mentett meg. Amikor ezt a történetet elmesélte, jöttek hozzá, hogy nem lehetne-e inkább úgy mesélni, hogy embereket mentett meg, úgy szebb lenne a történet. Még tán hihetőbb is.

A nagycsütörtöktől nagyszombatig olvasott evangéliumi történetek végkifejlete a feltámadás. Vajon, melyik hihetőbb, hogy föltámadt az Úr vagy hogy nem támadt föl az Úr! Melyik a hihetőbb?

Mi a különbség aközött, aki hiszi, mint aki nem hiszi? Aki hisz, és aki nem hisz?

Aki nem hisz, azt mondja, én nem tudok hinni, de jó lenne, ha tudnék, minden sokkal könnyebb volna. Aki pedig hisz, azt mondja, mennyivel könnyebb lenne az életem, ha nem lenne hitem, akkor nem lenne ez a sok kötelezettség. Hiszek, nincs hitem. A legnagyobb választóvonal az emberekben. Ez a hit Jézus feltámadása hitét jelenti.

Milyen lehetett Jézus tanítványainak hite? Hogyan voltak képesek felfogni, hinni Jézus feltámadását? Végigélték Jézussal az utolsó három évet, de fogalmuk nem volt a feltámadásról. De megtapasztalták saját gyengeségüket, bűnös voltukat. Péter háromszor tagadja meg gyáván az Urat. A többi elmenekül, csak János van a kereszttel. Mind érzik magukban annak szükségét, hogy megszabaduljanak bűneiktől, újjászülessenek Krisztusban. A krisztusi megváltásban.

A mai ember nem fogadja el saját gyengeségét, képtelen felismerni a mocskot az életében. De aki erre képtelen, az a feltámadást sem ismeri fel, az nem jut el odáig, hogy Jézus nagycsütörtöktől zajló története végén fel kellett, hogy támadjon.

Aki végigélték Jézussal ennek a pár napnak a történetét, még ha gyáván elfutottak is, tudták, hogy Jézus értük szenvedte végig ezeket a napokat, személyesen az ő gyengeségük az oka Jézus szenvedésének. Érzik a részüket abban. Ezért az üres sírnál rádöbbennek, mit tett értük az Úr, felismerik, hogy az ő bűneiket vette magára. Nem az ő bűneiket is, hanem személyesen és egyenként mindenkiét.

A feltámadással törli le Krisztus a vétkeket. Miértünk halt meg, miértünk támadt fel.

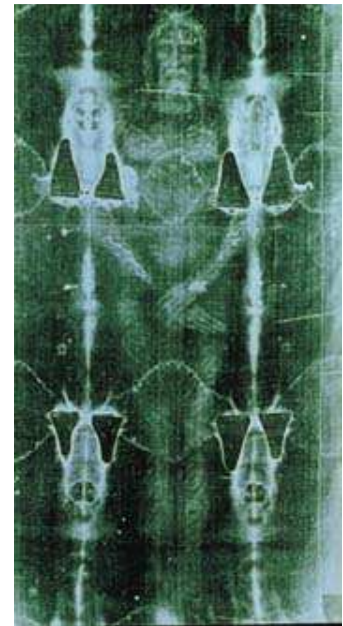
Miértünk támadt fel az írások szerint. Miért teszik ezt mindig hozzá? Azért, kedves Testvérek, mert ennek a szent három napnak a története nem véletlen események sora, nem az emberi gyarlóság, vagy gonoszság műve, hanem az Ószövetség tanúsága szerint az Isten kiteljesedése, egy tudatos isteni mű! Nem Isten gyengeségét mutatja. Hiába említik sokszor, miért is nem védte meg Isten a fiát, vagy könnyített a szenvedésén! Isten nagy tervének végrehajtása ez, amiben Isten lehajol az emberhez végtelen szeretetével, felemeli magához, a teljes szenvedéssel vállalt áldozattal kimenti bűnei súlya alól. Ez már az Ószövetségben szereplő igazság, mert már akkor tudatában volt az ember annak, hogy elbukott, szükséges az isteni megváltás, a Messiás.

Kell, aki visszaadja életünket, hogy mindenki feltámadhasson. Kell a Krisztus az embernek!

Ezért olvassuk kétszer is a passiót, a szenvedéstörténetet a nagyhéten, hogy megértsük ezt a kényszerűséget: a szenvedéssel hozott áldozat vezet a megváltáshoz, aminek a vége nem lehet más, csak a feltámadás! Nem ijesztgetni akar az egyház a véres történet ismételtetésével, hanem éppen arra hív, hogy hagyjunk fel az ehhez vezető gonoszsággal.

Pilinszky mondja egyik szép írásában, hogy ennek az egész húsvéti nagy-nagy vérengzésnek kell, hogy legyen ellentéte, kell, hogy legyen kiengesztelődés. Akkor lehet Pilinszky szerint mindezt megérteni, ha látjuk az oltár körül a szépséget, a ministránsok fiatal arcát, a szép miseruhát, folytathatnánk azzal, hogy láthatjuk a sok szépet, ami Isten dicsőségére van az oltár körül. Ezáltal ez az ellentmondás teljes mértékben feloldódik.

Ha képesek vagyunk ezt elfogadni, akkor válik számunkra húsvét igazi ünneppé, és ki tudunk lépni az emberi gyötreléből, megértjük, hogy hiába a sok emberi gonoszság, Isten megtörte annak hatalmát Krisztus által.

A torinói lepel

Ha mindezt megértjük, akkor meglesz a hitünk is. Akkor nem ér véget a keresztény létünk a megkeresztelkedéssel. Akkor valódi keresztény élet kezdődik az ember számára. Húséggel. Hit nélkül nincs hűség. Kitartás az Úr mellett. Kitartás, és a hit felmutatása az életünkkel.

Kedves Testvérek! Jó az ilyen ünnepeken együtt lenni. Szenteste, húsvétkor, mert még jobban érezzük ilyenkor, hogy az Úr itt van közöttünk. Ne féljünk hát Jézus szenvedésétől, szent sebeitől, mert ezzel éppen hogy Úr végtelen szeretetét érezhetjük, tapasztalhatjuk meg. Ne engedd el ezt a tapasztalást, ne engedd el az Urat!

Boldogok lehetünk mindannyian, akik az Ő sírjához tudunk jönni. De mindennap tudunk jönni. Ha elcsendesedve imádkozunk az Úrhoz, akkor ott állunk a sírjánál, amely már üres. Mert ő feltámadt. Ahogy mennek az évek az ember életében, annál inkább érti, érzi a húsvét valóságát.

Higgyenek, kedves Testvérek, éljék át a húsvét valóságát! Mert ezzel más, valódi örömmel teli életet nyernek. Valódi értékeket, valódi szépséget.

Szegény Ferenc pápánk, mire jut majd ezzel a farizeus világgal! A pénz, az élvezetek hajszolásához szokott emberekkel. Nemcsak a gazdag emberek, a szegények között is követendő, vágyott a sekélyes, a silány, az értéktelen, csak gyors élvezet adjon. Nem veszik észre, hogy mindez mennyire üres. Az imádságos embereket emeli meg az Isten, mert ők értik és élik meg a valódi értékeket, a szeretet eredményeit.

Legyünk mi azok, kedves Testvérek, akik magukkal is viszik a húsvéti történetet a mindennapjaikba!

2013. március 29.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn 18,1–19,42)

Abban az időben

Jézus kiment tanítványaival a Kedron völgyén túlra, ahol egy kert volt, s bement oda tanítványaival. Ezt a helyet ismerte Júdás is, aki őt elárulta, mert Jézus gyakran járt ide tanítványaival. Júdás kapott egy csapat katonát, valamint a főpapoktól és a farizeusoktól szolgálkat, és kiment velük oda lámpákkal, fáklyákkal, fegyverekkel fölszerelve. Jézus tudott mindent, ami rá várt.

Eljűk ment tehát és megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?”

Azok ezt válaszolták: „A názáreti Jézust.”

Jézus erre így szólt: „Én vagyok.”

Júdás is ott volt köztük, aki elárulta. Mikor azt mondta nekik: „Én vagyok”, meghátráltak és a földre estek. Ezért újra megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?”

Azok ezt válaszolták: „A názáreti Jézust.”

Erre Jézus így szólt: „Megmondtam már, hogy én vagyok. Ha tehát engem kerestek, engedjétek el ezeket!” Így beteljesedett, amit korábban megmondott: „Senkit sem veszítettem el azok közül, akiket nekem adtál.”

Simon Péternél volt egy kard. Kirántotta, és a főpap szolgájára sújtott vele: levágta a jobb fülét. A szolgának Malkusz volt a neve. De Jézus rászólt Péterre: „Tedd vissza hüvelyébe kardodat! Ne igyam ki talán a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?”

Ekkor a csapat, az ezredes és a zsidó szolgálk elfogták Jézust, és megkötözték. Először Annáshoz vezették, mert ő apósa volt Kaifásnak, aki abban az évben főpap volt. Ő adta a zsidóknak azt a tanácsot, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért. Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, ezért bemehetett Jézussal a főpap udvarába, Péter meg kint várakozott a kapu előtt. A másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, visszajött, szólt a kapuban őrködő lánynak, és bevitte Pétert. A kaput őrző szolgálk közben megjegyezte: „Talán te is ennek az embernek a tanítványai közül vagy?” Ő azt felelte: „Nem vagyok!” Mivel hideg volt, a szolgálk és a fegyveresek tüzet raktak, hogy fölmelegedjenek. Péter is köztük álldogált, és melegedett.

A főpap közben tanítványai és tanítása felől faggatta Jézust. Jézus ezt válaszolta neki: „Én a világhoz nyíltan beszéltem. Mindig a zsinagógákban és a templomban tanítottam, ahova minden zsidónak bejárása van. Titokban nem mondtam semmit. Miért kérdezel hát engem? Kérdezd azokat, akik hallották, amit beszéltem. Íme, ők tudják, hogy miket mondtam!”

E szavakra az egyik ott álló szolga arcul ütötte Jézust, és így szólt: „Így felelsz a főpapnak?”

Jézus ezt mondta neki: „Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat, ha viszont jól, akkor miért ütsz engem?” Ekkor Annás megkötözve elküldte őt Kaifás főpaphoz.

Simon Péter még mindig ott állt, és melegedett. Újra megkérdezték tőle: „Talán te is az ő tanítványai közül vagy?” Ő így felelt: „Nem vagyok!” A főpap egyik szolgálkja, aki rokona volt annak, akinek Péter levágta a fülét, megjegyezte: „Nem téged láttalak én a kertben ővele?” De Péter ismét tagadta; és ekkor mindjárt megszólalt a kakas.

Kaifástól tehát elvezették Jézust a helytartóságra. Kora reggel volt. A zsidók nem mentek be a helytartóságra, hogy tisztátalanná ne váljanak, és elkölthessék a húsvéti bárányt. Ezért Pilátus jött ki hozzájuk, és megkérdezte: „Mivel vádoljátok ezt az embert?”

Azok azt felelték: „Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a kezedbe!” Pilátus ezt mondta: „Vigyétek el, és ítélkezzetek fölötte ti a saját törvényetek szerint!”

A zsidók ezt válaszolták neki: „Nekünk senkit sem szabad megölnünk!” Így beteljesedett, amit Jézus arról mondott, hogy milyen halállal fog meghalni. Pilátus visszament a helytartóságra, maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?”

Jézus így válaszolt: „Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?” Pilátus ezt felelte: „Hát zsidó vagyok én? Saját néped és a főpapok adtak a kezembe. Mit tettél?”

Ekkor Jézus így szólt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna az országom, szolgálaim harcra kelnének, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innét való.” Pilátus megkérdezte: „Tehát király vagy?”

Jézus így felelt: „Te mondd, hogy király vagyok. Én arra születtem, és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, az hallgat a szavamra!” Erre Pilátus azt mondta: „Mi az igazság?”

E szavak után Pilátus újra kiment a zsidókhoz és ezt mondta nekik: „Én semmi vétket sem találok benne. Szokás azonban nálatok, hogy húsvétkor valakit szabadon bocsássak. Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” De ők ismét kiáltozni kezdtek: „Ne ezt, hanem Barabást!” Barabás rabló volt.

Ekkor Pilátus fogta Jézust, és megostoroztatta. A katonák tövisből koszorút fontak, a fejére tették, és bíborszínű köntöst adtak rá. Azután eléje járultak, és így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” És közben arcul verték. Pilátus ezután újra kiment, és így szólt hozzájuk: „Íme, elétek vezetem őt, hogy megtudjátok: nem találok benne semmi vétket.” És kijött Jézus, töviskoronával, bíborruhában. Pilátus pedig így szólt: „Íme, az ember!”

A főpapok és a szolgálak, mihelyt meglátták őt, kiáltozni kezdtek: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” Pilátus azt mondta nekik: „Vigyétek, feszítsétek őt ti keresztre, mert én semmi vétket sem találok benne!” De a zsidók ezt felelték: „Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát!” Amikor Pilátus meghallotta ezt, még jobban megijedt. Visszament a helytartóságra, és újra megkérdezte Jézust: „Honnan való vagy?”

De Jézus nem válaszolt neki semmit. Erre Pilátus azt mondta neki: „Nem felelsz nekem? Talán nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, vagy arra, hogy elbocsássalak?”

Erre Jézus azt mondta: „Semmi hatalmad sem volna fölöttem, ha onnan felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki engem a kezedbe adott, nagyobb a bűne.”

Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy szabadon bocsássa Jézust. A zsidók azonban ezt kiáltozták: „Ha szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja. Mert mindaz, aki királlyá teszi magát, ellene szegül a császárnak.”

E szavak hallatára Pilátus kivezette Jézust, maga pedig a bírói székbe ült a kövezett udvaron, amelyet héberül Gabbatának hívnak. A húsvéti készüllet napja volt, a hatodik óra körül. Így szólt a zsidókhoz: „Íme, a királyotok!”

De azok így kiáltoztak: „El vele, el vele! Feszítsd meg!” Pilátus megkérdezte: „Keresztre feszíttessem a királyotokat?” A főpapok azonban ezt felelték: „Nincs királyunk, csak császáruk!” Erre kiszolgáltatta nekik, hogy keresztre feszítsék.

Ekkor a zsidók átvették Jézust. A keresztet ő maga vitte, míg oda nem ért az úgynevezett Koponyák helyére, amelyet héberül Golgotának hívnak. Ott keresztre feszítették őt, s két másikat is vele, jobb és bal felől, Jézust meg középen. Pilátus feliratot is készített, és a keresztfára tétette. Ez volt ráírva: „A názáreti Jézus, a zsidók királya.” A feliratot sokan olvasták a zsidók közül, mert az a hely, ahol Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz. Héberül, latinul és görögül volt felírva. A zsidó főpapok kérték Pilátust: „Ne azt írd: A zsidók királya hanem ahogy ő mondta: A zsidók királya vagyok”. Pilátus azonban ezt válaszolta: „Amit írtam, megírtam.”

A katonák pedig, miután Jézust keresztre feszítették, fogták a ruháit, négyfelé osztották, mindegyik katonának egy részt. Azután a köntöse következett. A köntös varratlan volt, egy darabból szabva, ezért így szóltak egymáshoz: „Ezt ne vágjuk szét, inkább vessünk rá sorsot, hogy kié legyen!” Így beteljesedett az Írás: „Szétosztották maguk között ruháimat, s a köntösömre sorsot vetettek.” A katonák pontosan ezt tették.

Jézus keresztje mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége, és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll anyja és a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután a tanítványhoz szólt: „Íme, a te anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány.

Jézus tudta, hogy minden beteljesedett. De hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: „Szomjazom.” Volt ott egy ecettel telt edény. Belemártottak egy szivacsot, zsópra tűzték, és a szájához emelték. Mikor Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” És fejét lehajtva kilehelte lelkét.

A zsidók pedig, mivel az előkészület napja volt, és a holttestek nem maradhattak a kereszten, megkérték Pilátust, hogy töresse meg a keresztre feszítettek lábszárát, és vetesse le őket a keresztről. Az a szombat ugyanis nagy ünnep volt. Elmentek tehát a katonák, és megtörték a lábszárát az egyiknek is, a másíknak is, akit vele együtt fölfeszítettek. Amikor azonban Jézushoz értek, látták, hogy már meghalt. Ezért nem törték meg a lábszárát, hanem az egyik katona beledöfte lándzsáját az oldalába. Ekkor vér és víz folyt ki belőle. Az tanúskodik erről, aki látta ezt, és az ő tanúságtétele igaz. Jól tudja ő, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. Mert mindez azért történt, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontot ne törjeteK benne!” És ami az Írás más helyén áll: Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.”

Arimateai József, aki Jézus tanítványa volt, bár a zsidóktól való félelmében csak titokban, engedélyt kért Pilátustól, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte. El is ment, és levette Jézus testét. Eljött Nikodémus is, aki korábban egyszer éjszaka ment Jézushoz. Hozott mintegy száz font mirha- és áloékeveréket. Fogták Jézus testét, és fűszerekkel együtt gyolcsleplekbe göngyölték. Így szokás temetni a zsidóknál. Azon a helyen, ahol keresztre feszítették, volt egy kert, a kertben pedig egy új sírbolt, ahova még nem temettek senkit. Mivel a sír közel volt, a zsidók készületi napja miatt oda temették Jézust.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Sok képzőművész próbálkozott már azzal, hogy művében visszaadja a keresztre feszítés minden borzalmát. Ezért, a még hitelesebb ábrázolás reményében még magukat is felkötöztették egy keresztre, hogy átérezzék ezt a helyzetet. De elég-e ez ahhoz, hogy átérezze valaki a keresztre feszítés érzését? Elmondható-e ezáltal, hogy az így keresztre feszített izmai ugyanazt érzik, a testtartás ugyanaz, a fájdalmak átélhetők?

Nyilván nem! Sokkal többről van szó, mint a test, az izmok megfeszüléséről, testi fájdalmakról. Aki ezen a módon akarja megélni a keresztre feszítést, az ne tegye! Nincs értelme. A keresztre feszítés így nem fogható fel, hiszen nem egy kép megfestésére van szükség, nem arról szól a nagypéntek, hogy lássunk, megtapasztaljunk valami borzalmat, valamilyen emberi gonoszságot, szörnyűséget.

Kedves testvérek, a nagypéntek túlmutat önmagán, túlmutat azon, ami egy képen látható. A nagypéntek azt mutatja számunkra, hogy az Isten szeret bennünket. Ez a legnyilvánvalóbb bizonyítéka annak, hogy az Isten szereti az embert. A nagypéntek a bizonyíték! Ezt nem lehet lefesteni.

A lelkedbe rajzold bele, hogy nagypéntek mutatja meg, mennyire szeret az Isten!

Ha ezt sikerülne festményen ábrázolni, akkor nem lenne borzasztó a keresztre feszítés, akkor nem borzadnának, félnének a kereszttől. Nem az emberi gonoszság jele a kereszt. A keresztre feszítés önmagában persze, hogy borzalmas emberi gonoszság. Ha egyik ember a másik életére tör akármilyen módon, az persze, hogy gonoszság. De a nagypéntek nem erről szól!

Sokan csak ennyit látnak. Egyik ember valamiért felszögelte a másikat a keresztre. Hit nélkül ez csak ennyi, egy kivégzés. De hittel átélve csak egyet jelenthet: az Isten szereti az embert.

A kereszt így társ lesz. Állandó figyelmeztető társ, amely ezt jelzi: szeret az Isten!

Hiszen hittel tudjuk, hogy a kereszten teljesült be Jézus isteni műve, amelynek egyetlen célja volt: minden bűnt magára vállalva az ember által felfogható legnagyobb áldozatot vállalni, a legmegalázóbb, a legborzalmasabb kereszthalált halni.

Alászáll a poklokra – mondjuk az imában. Ma, nagypénteken Jézus alászáll a poklokra. Megjárja a megaláztatás és megkínzattatás legmélyét. Nincs könnyítés az Isten fiának. Azért nincs, mert az Isten teljesen megváltja az embert, nem lehet könnyíteni a szenvedésen. Ilyet csak az ermbert végtelenül szerető Isten tesz.

Ennek a mérhetetlen szenvedésnek a megértése, felfogása vezet el a megváltáshoz. A megváltás megértéséhez. Ahhoz, hogy megérteni legyünk képesek megváltásunkat.

A Húsvéti Üzenetben írtam, kérdeztem, vajon miért félnek ma annyira a kereszttől? Mert ebben van az egyház ereje. Nem egy papban, vagy püspökben van az erő, hanem a kereszttben. Ha emberben lenne az erő, akkor a Gonosz nem félne úgy. De a kereszt erejétől fél. Ez pedig a nagypéntek ereje.

Az egyház és minden tagjának ereje, minden hívő embernek az ereje a kereszttben van. Ezért társunk a keresztt.

Sokszor emlegetik rosszul a kereszttet. Sokszor hallani, hogy az Isten miért adott ennek-annak ekkora kereszttet. Betegséget, egyéb csapást. Nem az Isten adja ezeket a keresztteteket, az ember maga az ok, a kiváltó ok. Gondoljuk, hogy az Isten vezet a bűnre, amely másoknak az emlegetett kereszttet jelenti? Az Isten gyilkol, lop, teszi tönkre a természetet? Az Isten az oka, ha haláltáborokat építenek? Hogy háborúznak? Ezért halt volna meg Krisztus a kereszttfán? Hogy Auschwitz legyen?

Ha valaki ilyen tévedésbe esik, az elvesztette a kereszttjét. Azt a kereszttjét, amelyik a társa, amelyik a végtelen szeretet jele.

Ha valaki a keresztt nevében gonoszságot művel, az nem a keresztt műve. Mert a keresztt nevében csak a szeretet cselekedetei lehetségesek.

A mai világ fél a kereszttől. Fél a szenvedéstől. De aki fél a szenvedéstől, az nem tud áldozatot hozni. Az nem tud szeretni. Az áldozat hozatal az a szeretet cselekedete, amihez a szenvedés elfogadása hozzá tartozik.

Ne gondoljunk túl nagy dologra! Nem gondolok most a hazára, vagy az egyházra, amiért nem tud valaki áldozatot vállalni. De tud-e áldozatot vállalni a családjáért? Saját gyerekéért, unokájáért, a saját apjáért, anyjáért? Hányan nem tudnak!

Az áldozat együtt jár azzal, kedves Testvérek, hogy tudok szenvedni. Tudom vállalni a szenvedést. De a szenvedésnek van értéke, de csak akkor, ha áldozatot hozok. Az áldozat pedig a szeretet cselekedete. A szeretet mindennek a cementje, a kötőanyaga. A megváltásnak is a szeretet a tartalma.

Ha az Atya odaadta fiát szeretetből áldozatul, nekünk is illik annyi áldozatot hozni, hogy szeressünk, szeressük egymást minden fenntartás, feltétel nélkül!

2013. március 24.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 19,28-40.)

Abban az időben:

Jézus folytatta útját Jeruzsálem felé. Amikor Betfage és Betánia közelében ahhoz a hegyhez ért, amelyet Olajfák hegyének hívnak, előreküldte két tanítványát. Ezt mondta nekik: „Menjete a szemközti faluba.

Amint beértek, találtak egy megkötött szamárcsikót, amelyen ember nem ült még soha. Oldjátok el, és vezessétek ide! Ha valaki kérdezné tőletek, hogy miért oldjátok el, mondjátok azt, hogy az Úrnak van rá szüksége.”

A küldöttek elmentek, és úgy találtak mindent, ahogy ő megmondta. Amikor eloldották a szamarat, a szamár gazdái megkérdezték tőlük: „Miért oldjátok el a szamarat?” Azt felelték: „Szüksége van rá az Úrnak”, és elvezették Jézushoz.

Ott köntöseiket rávetették a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. Amint haladt, ruháikat az útra terítették előtte. Amikor közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész örvendező tömege hangosan áldani kezdte Istent a sok csodáért, amelyet láttak: „Áldott a király, aki jön az Úr nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!”

A tömegből néhány farizeus azt mondta neki: „Mester, intsd le tanítványaidat!”

Jézus azt felelte: „Mondom nektek: ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Jézus szenvedéstörténetét hallgattuk most a kórus előadásában. Vajon mi hova állnánk ebben a történetben? Csak bámészkodnánk, vagy részt vállalnánk az együttérzéssel, vagy próbálnánk segíteni? A halálba menő Jézust látjuk, vagy várjuk már a leendő feltámadást? Az élő Istent keressük, vagy a holtat?

Keressétek az élő Istent! Akinek sikerül életében kiépítenie a kapcsolatot az élő Istennel, az minden nap járja a maga passióját, de soha nem lesz egyedül.

Sokan egyedül akarják megváltani a világot. Sokan bezárkóznak, nem boldogok. Csak az Úrral lesz teljes az ember, mert az Úr a támasz.

Merjük behelyezni magunkat Krisztus szenvedéstörténetébe, de egyben a feltámadásába is!

Nem kívülállóként! Nem, mint azok, akik augusztus huszadikán a körmenetnél bámészkodnak a járdán. A körmenet sem egy felvonulás, egy ingyencirkusz.

A nagyhét a szenvedéstörténetről szól, amiben részt kell vennünk. Lehet, hogy egyikünk veronika lesz, a másik cirenei-simon, csak júdások ne legyünk. Túl sok így is a júdás.

Álljunk az Úr mellé, és vállaljunk a teherből! Uram, itt vagyok! Hordozom a terhet, hiszen tudom, hogy segítesz. Felemelsz, ha elbukom. Tudom, hogy támaszom vagy. Mert másképp nem megy!

Merjek odaállni Krisztus mellé! Ne a bámészkodók hagyomány-követésével. Ne a hagyományért! Keressem a valódi Krisztust, mert ha megtalálom, Ő is részese lesz az én életemnek.

Olyan igazan és szépen írja a heti Újemberben Zatykó atya Szent Ferencről: felkereste a pápát, hogy kérje, élhessen Krisztus evangéliuma szerint, nyolcszáz év után pedig a pápa fordul Szent Ferenc felé. Szent Ferenc azzal megy a pápához, hogy meg kell menteni a rogyadozó egyházat, Krisztus egyházát, nyolcszáz év múlva pedig a pápa felveszi Szent Ferenc nevét, hogy az egyház ismét és még jobban felmutassa Krisztust, Krisztus arcát, hogy lássuk és kövessük. Hogy újra felfedezzük a keresetségünk által kapott lehetőséget, hogy újra megélhessük az Evangéliumot, az örömhírt. Hogy megmutassuk magunknak is, másoknak is, nemcsak szomorúság lakik bennünk, hanem van virágvásárnapunk, a dicsőséges bevonulás, a kereszt vállalásának ünnepe, amely magában hordozza a feltámadás ígését.

Jézus soha nem mondta, hogy elveszi nehézségeinket, szenvedéseinket, sőt azt mondta: aki velem akar lenni, vegye fel keresztjét!

Sok szekta ígér szenvedés nélküli életet. Ez ugyanaz, mint a ma divatos varázslók, kuruzslók, akik betelefonálós műsorokban szedik a pénzt a hiszékenyektől. Figyeljék meg, kedves testvérek, mindenki sok pénzt, egészséget, és különböző élvezeteket remél, vagy annak ígéretét, és ezért fizet. Ez volna az emberi lét alapja? Ez a disznók alapja, az állati ösztön. Az állat akar jóllakni, ösztöneit kiélni, heverni a napon, ha lehet. Az élet nem erről szól!

Az ember több! Az ember életében ott a passió, a keresztség. A mi világban nem akarnak tudomást venni a szenvedésről. Elfordulnak attól, hátha akkor nincs. Nézzék meg, kedves testvérek, a kórházakban szenvedő, egyedül szenvedő hozzátartozókat, szülőket. Nem látogatják lehetőleg őket, mert nem akarnak még együttérzőként sem részt vállalni a szenvedésből. Egyedül haldoklik az anyja, az apja, egyedül hal meg, de nem megy oda a gyereke. Mert fél a szenvedéstől, az elmúlástól, mert nincs Istene.

Nézzék meg a temetőket, hányan látogatják a sírokat. Nézzék meg egy temetésen, vajon hol vannak a kisebb gyerekek, az unokák, sokszor a közeli családtagok. Mert sérül a gyerek, ha temetést lát, ha a nagymama, nagypapa koporsóját látja. Ezzel szemben, hogy miket néz meg a gyerek a TV-ben, vagy filmen, milyen borzalmakat! Attól nem sérül. De a temetéstől, az elmúlás tényével való szembesüléstől sérül. Ilyen hamis világban élünk.

Ilyen hamis világban, ahol a szenvedés, az áldozathozatal nem érték.

Kedves testvérek, tudom, hogy ezek erős szavak. De igazak. Fel kell vennie mindenkinek a keresztséget, a saját keresztséget, de akinek élő kapcsolata van az Úrral, annak mindig lesz ebben támasza, könnyebb hordoznia. Nekünk a keresztség a megváltás. Örömmel terítjük le köpenyünket, hogy a keresztséget hordozó Krisztus járjon rajta, készek vagyunk Krisztussal bevonulni a lelki Jeruzsálembe, hogy részt vállaljunk a keresztség hordozásában, mert ez vezet a feltámadásunkhoz, megváltásunkhoz.

2013. március 17.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 8,1-11.)

Abban az időben:

Jézus kiment az Olajfák hegyére. Kora reggel újra megjelent a templomban. A nép köréje sereglett, ő pedig leült, és tanította őket.

Az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszonyt vittek eléje. Odaállították középre, és így szóltak hozzá: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörésen érték. Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?” Ezt azért kérdezték, hogy próbára tegyék, és vádolhassák.

Jézus lehajolt, és az ujjával írni kezdett a földön. Ők azonban tovább faggatták.

Erre fölegyenesedett, és azt mondta nekik: „Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van!” Aztán újra lehajolt, s tovább írt a földön. Azok meg ennek hallatára egymás után eloldalogtak, kezdve a véneken, s csak Jézus maradt ott a középben álló asszonnyal.

Jézus fölegyenesedett és megszólította: „Asszony, hol vannak, akik vádoltak téged? Senki sem ítélte el?”

„Senki, Uram” – felelte az asszony.

Erre Jézus azt mondta neki: „Én sem ítéllek el. Menj, de többé ne vétkezzél!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Menj, de többé ne vétkezzél!' Minden szentgyónás végén ezt mondjuk. Isten nevében mondhatjuk ezt. Mert Isten mindig megbocsát, nekünk csak őszinte szívvel kérni kell ezt a megbocsátást.

Hogy lehetünk méltók erre a végtelen bizalomra? Mert Isten bizalma irántunk végtelen. Az Ószövetségben olvashatjuk, hogy Isten megkötötte a szövetséget a néppel és ezt a szövetséget Isten soha nem mondja fel. Állandó a hívása, hogy részt vegyünk az Ő életében. Akkor is, ha az ember vétkezik, bűnt követ el.

Nem azt jelenti ez, hogy szabadon vétkezhethetünk, de azt igen, hogy van megbocsátás és a meghívás érvényes. A bűnös nem a még nagyobb szennybe kell, hogy zuhanjon, nem a megsemmisítés vár rá, hanem ki kell emelni a bűnből, lehetőséget kell, hogy kapjon a visszatérésre.

Erről szól az olvasott evangéliumi szakasz.

A mai társadalom kudarca, hogy nem ad lehetőséget, hanem végletesen ítélkezik. Felosztjuk a világot fehérre meg feketére, jobbra meg balra, igazra és hamisra. Ennyire egyszerű lenne? Nem, nem ennyire egyszerű.

Nagyon könnyű követ ragadni, könnyen ítélkezni. Pusztuljon! – kiáltja a világ nagyon gyorsan, nagyon könnyen.

Testvérek, a XIX. században terjedt el a szabadság, egyenlőség, testvériség eszménye, ami hamis illúziót ad az embernek. Arra utal, hogy nincs igazság a földön, minden viszonylagos. Ez nem igaz! Nekünk van igazságunk! Az abszolút igazság maga Jézus Krisztus. Ő mondja: 'Én vagyok az út, az igazság és az élet!'

A modern filozófusok nem hisznek az abszolút igazságban, mert akkor ki kéne mondaniuk, hogy van Isten. Hogy létezik a transzcendens lét.

A keresztény embernek van igazsága, amihez tud viszonyulni.

A mai világ általában nem ismeri el az igazság létezését, de azt sem, hogy van jóság. Pedig az Isten a teremtéskor belénk oltotta a jóságot. Mindenki jónak születik. Ehhez húzza vissza minden elbotlaskor a lelkiismerete.

A harmadik a szépség. Igazság, jóság, szépség. Ezekre kéne mindenkit tanítani a mai, lélekben elzüllött világban. Mindaddig az igazság, a jóság és a szépség fordítottja uralkodik a világban. Az igazság helyett van a hatalom, a jóság helyett a pénzéhség, a szépség helyett pedig az élvezetek.

Könnyű belátnunk, kedves Testvérek, hogy ezek a kifordított eszmények gyorsan elvezetik a disznók szintjére az embert. Látjuk Európát, hova jutott azáltal, hogy nem a valódi eszményeket követi, hanem azok torz tükörképét. Hatalom, pénz és élvezetek. Ez uralja a mai Európát.

Ez nem lehet a mi utunk, a keresztények útja! Mi nem lehetünk hatalmasságok, a mi életünket nem irányíthatja a pénz, mi nem futhatunk az élvezetek után! A mi életünkben az igazság a mérce, a jóságnak kell lakni a szívünkben, és a szépet kell megkeresnünk a világban! Ha ez valósággá válik, akkor képessé válunk arra is, hogy a körülöttünk lévők nehézségeiben, bukásaiban segítsünk. Mert nem büntetés, akár bosszú, vagy sárba taszítás segít a vétkesen, hanem a megbocsátás.

Észrevenni a szépet sem magától értetődő, de annál nagyobb örömet ad, ha képessé válunk rá. Sokszor elegendő egy irányunkban tett gesztus, egy szépen megterített asztal, egy hidegben kapott tea, hogy a szépben részünk legyen. Mert nemcsak tárgyak lehetnek szépek, de az emberi kapcsolatok is.

Látjuk az utakon a sok idegbeteg közlekedőt. Miért van ez? Mert sokan nem fogékonyak a szépre, a jóra és az igazságra, hanem a másik büntetése a cél. Ha hibázott, ha nem.

Az újságban olvasom, hogy új pápánk, Ferenc pápa úgy nyilatkozott, hogy legfőbb célja elérni, öröm legyen kereszténynek lenni. Kedves testvérek, ezt az örömet megadja, ha követjük az isteni igazságot, törekszünk a jóra, és látjuk a szépet. Akinek sikerül elérnie idáig, azt nem tántorítja már el semmi Istentől, az elnyeri a dicsőség koronáját!

2013. március 15.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 7,1-2.10.25-30.)

A csodálatos kenyérszaporítást követő viták után Jézus Galileában működött. Júdeában nem akart mutatkozni, mert a zsidók az életére törtek. Közeledett a zsidók Sátoros-ünnepé. Miután rokonai elzarándokoltak az ünnepre, Jézus is fölment utánuk Jeruzsálembe, de nem nyilvánosan, hanem titokban.

Amikor a templomban tanítani kezdett, a jeruzsálemiek közül néhányan ezt kérdezték: „Nemde ő az, akit halálra keresnek: íme, nyilvánosan beszél, és nem szólnak neki semmit. Talán bizony már a vezetők is elismerik, hogy ő a Messiás? De róla tudjuk, honnan való. A Messiásról pedig, ha majd eljön, senki sem tudja, honnan való.”

Erre Jézus, aki a templomban tanított, emelt hangon odaszólt: „Ti ismertek engem, és azt is tudjátok, honnan vagyok. Én nem magamtól jöttem. Az Igaz (Isten) küldött engem, akit ti nem ismertek. Én viszont ismerem, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.”

Erre szerették volna Jézust elfogni, de senki sem emelt rá kezet, mert még nem jött el az ő órája.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! "Talán bizony már a vezetők is elismerik, hogy ő a Messiás?" Ez a kérdés, ez a mondat köszön vissza kétezer év óta. Talán már ők is elismerik, hogy nincs más út, mint Jézus Krisztus. Talán már ők is elismerik, hogy Jézus Krisztus az élő Isten fia.

Melyik az az út, amiről Jézus beszél oly sokszor? Aki engem akar követni, vegye fel a keresztyét – mondja Jézus – és kövessen engem. Talán ők is elismerik ezt? Talán ők is megértik?

Megérteni a keresztyének útját, megérteni a Krisztus által kijelölt utat.

Megértettétek valaha, hogy mi az életetek értelme? Megértettétek valaha, hogy a mai ünnep mit üzen? Megértettétek valaha, hogy mi a hazaszeretet értelme? Megértettétek azt valaha, hogy mit jelent szolgálni Istent és embert? Mit jelent szolgálni a hazát, mit jelent szolgálni az emberiséget?

Félek, kedves Testvérek, hogy sokan nem értik meg mindezeket! A kiragadott evangéliumi idézet ezt a bizonytalanságot jelzi. Talán bizony végre felismerik a vezetők a valóságot? Felismerik az egyetlen igaz utat? Felismerik a szolgálat lényegét?

Kedves testvérek! A szavak szintjén sokan vallják, hogy felismerik mindezt. De a szívük nincs ott! A szavak szintjén mindenki arról beszél, hogy ennek az országnak jót akar. De a szíve nincs ebben. Ez a szív a hitet jelenti.

Az egyházunk ereje ebben áll! Akármennyit támadják is, értetlenkednek vele kapcsolatban, nem értik, hogy az ereje abban van, hogy mindenben ott a szíve. A hite. Az egyházhoz tartozó semmi, ha nincs minden gondolatában, cselekedetében ott a szíve. Lehet az pap, püspök, vagy egyszerű hívő, ha nincs ott a szíve, akkor semmi az értéke.

A hazaszeretet is akkor válik élővé, ha benne van a szív. Akkor válik élővé a haza szolgálata. Ehhez hit kell. Ehhez az Isten kell. Amelyik vezető ezt nem ismeri fel, nem ismeri el, az olyan, mint az evangéliumban olvasott vezetők. Akkor képes a szolgálatra egy vezető, ha nemcsak a teste, esetleg a zsebe van jelen, hanem a szíve is.

Sokan támadják a magyarságot. Sajnos. De nem akkor jutunk előbbre, ha erre hivatkozva siránkozunk, szörnyülködünk, vagy bánkódunk. Hanem akkor, ha egy szívvel teszünk hazánkért! Ha mindenki úgy szolgál, végzi a rászabott feladatot, hogy abban a szíve is benne van. Azaz hittel.

Jézus kell legyen a mérce! Az általa kijelölt út. Nekünk, keresztyéneknek kell megmutatnunk, hogy mi már elismerjük, hogy Jézus Krisztus a Messiás, azaz tudjuk, hogy őt kell követnünk minden dolgunkban. Akkor lesz ott mindenben a szívünk.

A napokban valaki felvetette nekem: hogy fogja megoldani az egyház a kötelező hit és erkölcsstan oktatást! Honnan vesz elegendő oktatót? Ne gondoljuk, kedves testvérek, hogy az iskolában kell megoldani a hit és az erkölcs oktatását! Hanem otthon! Nem az oktatók, nem az iskola neveli a gyerekeket! Főleg nem ilyen kérdésekben. A szülők azért hozták világra a gyermeküket, hogy felneveljék őket! Hitben és erkölcsben. Mire az iskolába jut, már mindezeknek birtokában kell lennie. Az alapozás már el kellett, hogy készüljön. Ismereteket még kell szereznie, hitben és erkölcsben is van mit fejlődni, de ezt nem az iskola adja.

Nagyon nagy baj, ha az első imákat, Miatyánkot, Üdvözlégyet nem apa, vagy anya tanítja meg, vagy a nagyszülők!

A hitben és erkölcsben nevelt gyerekek felnőtté válva lesznek képesek a haza igazi szolgálatára. Az ilyen valódi keresztények ismerik fel a valódi utat. Ők megkapják otthon azt az alapot, ami az igaz magyarságot jelenti. Ott lesz a szívük mindenben. Munkájukban, családjukban, tetteikben, az egész életükben.

2013. március 10.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 15,1-3. 11-32.)

Azokban a napokban:

Vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. „Ez szóba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük” – mondták.

Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik:

„Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét. Erre ő szétszította köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment, és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezs, csak béreseid közé fogadj be.

Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához. Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezs.

Az atya odaszólt a szolgálóknak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.

Erre vigadozni kezdtek.

Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgálóknak, és megkérdezte, mi történt. Megjött az öcséd, és atyád levágatta a hizlalt borjút, mivel épségben visszakapta őt – felelte a szolgáló. Erre az idősebbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért atyja kijött, és kérlelni kezdte. De ő szemére vetette atyjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És te nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy mulathassak egyet a barátaimmal. Most pedig, hogy ez a te fiad, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, megjött, hizlalt borjút vágattál le neki.

Ő erre azt mondta: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. De most úgy illett, hogy vigadjunk és örüljünk, mert ez a te öcséd meghalt és most életre kelt, elveszett és újra megkerült.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A mai szent evangéliumi szakasz mindannyiunk által sokszor hallott, nagyon jól ismert. Mégis el kell gondolkoznunk azon, amit e tanítás mélysége rejt számunkra.

Amikor Jézusról hallunk, olvasunk, mindenkinek az jut elsőnek eszébe, hogy segítse meg, gyógyítsa meg, legyen támasz a bajban. Az olvasott evangéliumi szakasz pedig elsőként nem azt sugallja, hogy Jézus segítőnek, gyógyítónak, támasznak jött közénk, hanem hogy kinyilatkoztassa számunkra az Atyát!

Jézus eljövételének elsődleges célja az, hogy megismerjük általa, Jézus Krisztuson keresztül az Atyát! Hogy megmutassa az Atya arcát.

Képességünk nincs arra, hogy megismerjük az Atyaistent, de Jézus Krisztus megmutatja nekünk, hogy milyen Az Atya, hogy mit jelent Az Atya az ember számára.

Az első emberpár nem az Isten ellen vét, hanem az Atyaisten, az Atya ellen. A legnagyobb bűn, amit az ember elkövethet, ha az Atya ellen vét, mert az Atya maga az élet, az emberiség élete. Ha az ember elszakad az Atyától, akkor nem ért meg semmit. Boldogtalan, céltalan lesz, a disznóvályúnál köt ki.

Hányszor említi Jézus: Én az Atyához megyek! Még a keresztfán is az Atyához fordul. Nem Istenhez szól, hanem az Atyához. Az Atya valami végtelenül bensőséges kapcsolatot jelent. Az Isten távoli, az ember számára felfoghatatlan, de az Atya fogalmán keresztül közel kerülhet Istenhez. Az Atya a

legbelsőbb kapcsolat a Fiú számára. A keresztény ember számára ez talán a legfontosabb, hogy ezt a kapcsolatot megtalálhatja az Atyához.

Az apám, az anyám és én köztem létezik-e ilyen bensőséges viszony? Mert ehhez hasonló az Atyához való viszony is. Ha ez a belső kapcsolat megbomlik, megszakad, akkor az ember zsákutca lesz. Elveszíti a valahová tartozás biztonságát, a lelki kötődést, és csak ténferegni képes. Ha élő ez a kapcsolat, akkor válik mindenki az EGÉSZből egy RÉSZSzé.

A mai szent evangélium erről a kapcsolatról beszél, arról, hogy keresni, meglegelni kell ezt a kapcsolatot az Atyához.

Rembrandt megfestette ezt a kapcsolatot A tékozló fiú hazatérése című képén.

Egy holland pap egyszer meglátta ennek a képnek a másolatát. Annyira megragadta őt, hogy írt egy könyvet is kép által kiváltott gondolatairól¹.

Kérdés szerinte az, hogy az evangéliumi történetben melyik szereplővel tudunk azonosulni! A tékozló fiúval? Az idősebb testvérrel? Vagy éppen az atyával?

Az könnyen belátható, hogy mindenki kerül olyan helyzetbe élete során, mint az egyik, vagy a másik fiú. Elkerülhetetlen.

De a cél, hogy valamikor atyává is tudjon válni!

Fiatal korában mindenki lázad, mindent jobban tud, mint a szülei, könnyen kerülhet a tékozló fiú helyzetébe. De a lényeg abban van, vajon képes-e magába szállni, mint az evangéliumi történet tékozló fiúja! Képes-e felismerni a helyzetét, képes-e visszatérni atyjához? Ahhoz az atyához, aki feltétel nélkül visszafogadja, megbocsájt. Visszafogadja, és megpihenteti kezeit a vállán.

Atyává kell tudnunk válni. Aki képes visszafogadni, megbocsájtani. Hogy biztos támasz tudjak lenni. Ekkor azt is megtudom majd, felfogom majd, hogy milyen Atya az Isten. Hogy az én atyám is az Isten, ez az atyai kapcsolat fűz hozzá. Minden keresztény embernek, minden édesapának, édesanyának életcélja kell, hogy legyen, hogy atyává válják. Ezt mutatja Rembrandt képe is a fiú vállán nyugvó apai és anyai kéz ábrázolásával.

A mai világban sok férfi csak megnősül, de nem lesz belőle atya, sok asszony férjhez megy, de nem lesz belőle anya. Sokszor még biológiai értelemben sem.

Aki elszakad az Istentől, az nem lesz képes felnőni az atyai szintre. Igen, ehhez fel kell nőni.

El kell érni azt a szintet, ahol áldást vagyok képes adni. Áldás adni azt jelenti, hogy legyen benned élet. Az az élet, amely az atyához köt. Ez a kapcsolat vezet az isteni Atyához is.

Amikor a tékozló fiú atyja megáldja gyermekét, akkor újra étellel kívánja megtölteni, a reményhez vezet, hogy visszatérjen a valóságos élethez, amelyben a fiú is atyává válhat.

És megnyugodják végre az atya is: hazatért a fiam!

A napokban volt egy emlékműsor a TV-ben a világháború magyar vonatkozásairól. Ebben beszélt egy volt katona, akinek testvére is a fronton harcolt. Szerencsésen mindketten hazatértek. Elbeszélése szerint hazaérkezésük után idős apjuk csak annyit mondott: Végre ismét nyugodtan alhatok!

¹ Henri J. M. Nouwen: A tékozló fiú hazatérése